

אתר דעת - מכללת הרצוג

המוציא: אברהם יוסף שטיבל

העורך: דוד פרישמאן

יוצאת ארבע פעמים בשנה

תשרי—כסלו, תר"ף

ספר חמישי

מהדורה שניה

נרשה, תרפ"ג
www.daat.ac.il

תכן הענינים

ספורים:

7	— — — —	מאת בן גריון	— — — —	ברי רחוב, תאור—
23	— — — —	ש"י עגנון—	— — — —	פולין, אגדות מני קדם—
37	— — — —	א. שטיינמאן	— — — —	סחור סחור, רומן, חלק שלישי (סוף)—
104	— — — —	י. ה. ייבין—	— — — —	הארגז האדום, ספור—
113	— — — —	ד. פרישמאן	— — — —	ל"ל'ית, מעשה—

תרגומים:

127	— — — —	באת רבינדרא-נת סאגורי, תרגום ד. פרישמאן
-----	---------	---

מאמרים:

199	— — — —	באת ד"ר שמעון ברנפלד	— — — —	ספרי חכמה—
240	— — — —	רב-זעיר	— — — —	פסקי הלכותיהם של הגאונים
280	— — — —	הלל צייטלין	— — — —	קדמות המסחרין בישראל—
323	— — — —	צ. ה. דיזנדרוק	— — — —	כבשונה של בסלה—

שירים:

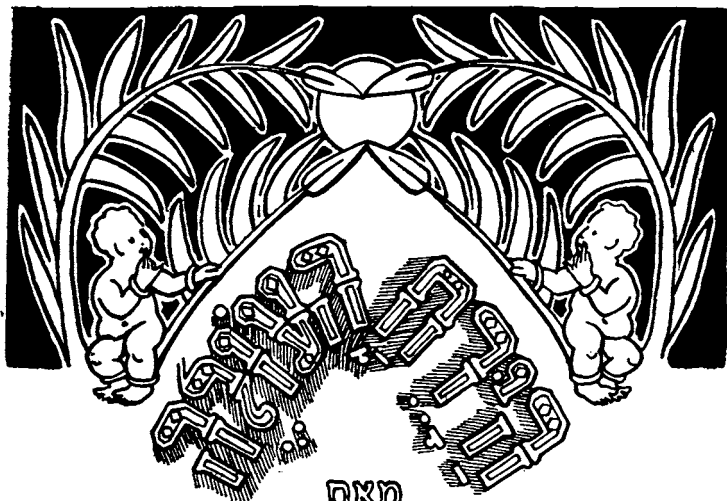
347	— — — —	מאת יעקב כהן	— — — —	אגדות אלהים: מתן תורה—
357	— — — —	א. צ. גרינברג	— — — —	שירים—
368	— — — —	יוסף ליכטנבוים	— — — —	שירים—
386	— — — —	מ. מ. פולנקביץ	— — — —	שירים—
390	— — — —	יוסף קסמן	— — — —	מחזורים—

בקרת:

397	— — — —	מאת ד. א. פרידמאן	— — — —	י. ח. ברנר וגבוריו
448	— — — —	פ. ז'חובר	— — — —	אֶכְסֵפְרִסְיוֹנִיסְמוֹס

רשימות:

455	-	-	-	-	באח	בן גריון	-	-	-	-	פרורים - חקים ותורות
457	-	-	-	-	הנ"ל	-	-	-	-	-	מן הקראים
461	-	-	-	-	מבקר	-	-	-	-	-	מתקופה לתקופה
466	-	-	-	-	ד. פ.	-	-	-	-	-	מתוך ההפכה
474	-	-	-	-	פ.	-	-	-	-	-	אנשים - מקס נורדוי
476	-	-	-	-	פ. ל.	-	-	-	-	-	ריכרד דיהמל
478	-	-	-	-	בן גריון	-	-	-	-	-	ביבליוגרפיה - ספרים (א-ד)
485	-	-	-	-	נ. ב. ש.	-	-	-	-	-	עיריהודים בלובלין
											תולדות תנועת
486	-	-	-	-	ש.	-	-	-	-	-	ההשכלה ברוסיה
488	-	-	-	-	ד. א. סרידמאן	-	-	-	-	-	מעבר לימים (III-I)

רבי נדרא-נת טאגורי

מחרגם מחוך המקור הבבלי
לאנגלית על-ידי המחבר עצמו
ומאנגלית לעברית על-ידי

דוד פרייטמאן

הַבֵּית

לְבֵדִי עֲבַרְתִּי בְדֶרֶךְ בַּשָּׂדֶה לָעֵת בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ, לְמוֹעַד
הַחֲבִיאִי כְמו־כִּלְיֵי אֶת־זֶהְבוּ הָאֲחֵרוֹן.

וְאוֹר הַיּוֹם הֵלֶךְ הֵלֶךְ וְשָׁקַע בְּתוֹךְ הַחֲשֵׁכָה, וְהֶאֱדָמָה
הַשְּׂכוּלָה אֶסְף מִמֶּנָּה קִצִּירָה וְהִיא רֹכֶצֶת לְסִנֵּי דוֹמָם.
פְּתָאֵם וְהִנֵּה קוֹל נֶעֱרַר עוֹ וְשָׁרַק עֲלֶיהָ עַד לְשָׁמַיִם,
וַיִּהְיֶה בְּחֹשֶׁךְ בְּאֵי־רְאָה וַיַּעֲזוֹב אֲחֵרָיו אֶת־עַקְבֵי שִׁירוֹ בְּדַמְמַת
הָעָרֵב.

וְזֶה־בֵּיתוֹ בַּמָּקוֹם הַזֶּה כִּכְפָר בְּקִצֵּה הַחֲלָקָה הַנִּשְׁמָה
אֲשֶׁר מֵעֵבֶר לַשָּׂדֶה קִנִּי הַסֶּקֶר, טְמוֹן בְּצֵל הַבְּזוּזָה וּבְצֵל
הַתְּמָרִים אֲשֶׁר לְאַרְבַּק הָעֵנַב בֵּינֹת לְאֵגוֹז הַקּוֹק וְנִעְצִי פְרִי
הַלְחָם הַיִּרְקִים פְּהִים.

וְאֲנִי עֲמַרְתִּי רְבַע תַּחְתֵּי אֵל־מוֹל אוֹר הַכּוֹכָבִים עַל־דֶּרֶךְ כִּי
הַשּׁוֹמֵם וְאֶרָא אֶת־הָאֲדָמָה פְּרוּשָׁה לְסִנֵּי בְמו־אֶסְף וְהִיא חֲבֵקֶת
בְּזוֹרוֹעוֹתֶיהָ בְּתִים לְאֵין־מִסְפָּר, וּבָהֶם עֲרֻשׁוֹת יְלָדִים וּמְסוֹת,
לְבוֹת אֲמוֹת וּמְגוֹרֹת עָרֵב עִם תִּי־נֶעֱרַר, וְהֵם בָּלֵם שְׂמֵחִים
אֶת־שְׂמֵחָהֶם בְּבִלְי־דַעַת אֶת־רֵב עָרְכֶם לְכָל־הָאָרֶץ מִסְבִּיב.

על-שפת הים

על-שפת הים אשר לעולמות איךקן מתאספים ילדים.
השמים ממצל אשר אין להם תקר לא יגועו והמים
מתחת אשר אין להם מנוחה יסערו. על-שפת הים אשר
לעולמות איךקן מתאספים ילדים בתרועות גדולות ובמחולות.
בתים הם בנים להם מן-החול והם משעשעים בקלפות
קונכייות ריקות. מן-העלים הנובלים הם משרגים להם את
אניותיהם ומשעחים אותן בקול שמחה על-פני תהומות
רחוקות. הילדים משעשעים על-שפת הים אשר לעולמות.
אין המה יודעים לשחות, אין המה יודעים להשליף
חכות. שולי פנינים צוללים לתהומות למען פניניהם, רכלים
שטים באניותיהם, ורק ילדים מלקטים חלוקי חצץ ושבים
וזרים אותם לרות. אין המה מבקשים מסמוגים נחבאים, אין
המה יודעים להשליף חכות.
הים סער בתרועת גילו והלך הלך וגאז והחופים
מזהירים בזוהר שחוק יגע. הגלים מזרעי הפנות מזמרים
באזני הילדים בצלילת בלי מחשבה והיו כאם המטלטלת את-
עוללה בערש. הים משעשע את-הילדים והחופים מזהירים
בזוהר שחוק יגע.

על־שפת הים אשר לעולמות איך־קץ מתאספים ילדים.
 רוחות הסערה פושטות על־קיע השמים אוֹבְדֵי נתיב, אַנִּיּוֹת
 נשברות וצוללות במים נאֹבְדוֹת. הַמֵּוֹת מֵהַלֵּךְ בַּחוּץ וְהַיְלָדִים
 מִשֶּׁשָּׁעִים. על־שפת הים אֲשֶׁר לְעוֹלְמוֹת אֵיךְ־קָץ מִתְאַסְפִּים
 ילדים לְאַסְפָּה גְדוֹלָה.

המקור

השנה הנופלת על-עיני עולל - היש איש יודע אימנה
 באה? הנה שמעה תשמע לאמר: מעון לה בכפרי הפלאות
 בתוך צללי יצרות-עד המוארים באור תולעי האש הכהה
 אשר שם שני ציצים רני קסם. משם היא באה למען נשק
 את-עיני העולל.

השחוק הרעד על-שפתי עולל מדי ישנו - היש איש
 יודע איימה גולדו הנה שמעה תשמע לאמר: קרן צעירה
 וחורה אשר לרם העלה דבקה בקצה ענן סתו גוע ובחלום
 בקר סבול טל גולד פטר רחם - זה השחוק הרעד על-שפתי
 העולל מדי ישנו.

השל המתוק והנח הרבץ על-יצרי עולל - היש איש
 יודע אימה התחבא ער-כזה הנה בעוד היתה אמו בערה
 צעירה חלף את לבו בתעלמות לחש אהבה עגנה - זה השל
 המתוק והנח הרבץ על-יצרי העולל.

אַרְחַ יְלָדִים

לֹא רַק חֶפֶץ הַיָּלֵד, כִּי־עֲמָה הַתְּעוֹפִי בְּדַגְע הִנֵּה הַשְּׁמִימָה.
 אָכֵן לֹא לְחָנָם הוּא כִּי־אֵין עִם־נַפְשׁוֹ לְעֹבְבוֹ.
 אֵהָב הוּא לְהַרְגִיעַ רֹאשׁוֹ בְּחִיק אִמּוֹ וְעַד־עוֹלָם לֹא יִמָּאָא
 אֵלֶּן בְּלִבּוֹ לְהַסֵּב אֶת־עֵינָיו מִנְגֻדָּה.

יֹדֵעַ יְלֵד כִּלְ־דְבָרֵי חֻכְמָה לְמִינֵיהֶם, אֵף־כִּי רַק מְעַשִּׂים
 הַנְּאֻשִׁים עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה הַיּוֹדְעִים אֶת־פִּשְׁרָם.
 אָכֵן לֹא לְחָנָם הוּא כִּי־אֵין עִם־נַפְשׁוֹ לְעוֹלָם לְדַבֵּר.
 כִּי אַחַת הִיא אֲשֶׁר תִּשְׁאַל נִשְׁאוֹ - : אֲשֶׁר יִלְמַד אֶת־
 דְּבָרֵי אִמּוֹ מִצֵּל שִׁטְתֵי אִמּוֹ. לָכֵן מִבֵּיט הוּא אֶל־נִכְחוֹ תָמִיד
 בְּלִבּוֹ הַתָּם.

הֵי לַיְלֵד אוֹצְרוֹת זָהָב עִם־פְּנִינִים לְרַב, וּבְכֵל־זֶה בָּא
 אֶל־פְּנֵי הָאֲדָמָה הַזֹּאת כְּמוֹ רֶשֶׁת.
 אָכֵן לֹא לְחָנָם הוּא כִּי־בָא כֶּהָ הוּא מִתְחַפֵּשׂ.
 הַאֲבִיוֹן הַקָּטָן הַזֶּה, הַעֲרוֹם הַנִּזְחָקֵד, מִתְנַכֵּר אֵלָינוּ

לְאמֹר: רַק בְּאִירְעוֹזֵר הוּא כִּלּוֹ, לְבַעֲבוֹר יוֹכֵל לְקַבּוֹץ עַל-יָד
אֶת-עֵשֶׂר כָּל-אַהֲבַת אָמוֹ.

הִיָּה הַיָּלֵד חֲסֵשִׁי לְנַפְשׁוֹ מִכַּל-אֲסוּר בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר-שָׁם
הֵיָרַם הַקָּשׁוּן הַעֲלֵה.

אָכֵן לֹא לְחֵנָם הוּא פִּירְמָאס בְּחַמְשָׁתוֹ.
יִדְעַע הוּא, כִּי-יֵשׁ מְקוֹם לְחַדְוֵה בְּאִירְמָקָן בְּסִנְהַ קִטְנָה
כְּלָב אָמוֹ וְכִי מְתוֹק מְחַפְשָׁה שֶׁבְעַמִּים לְהִיּוֹת שְׁבוּי וְנִלְחָץ
אֶל-בֵּינֹת לְנִרְעוּתֶיהָ הַנְּחַמְדוֹת.

לֹא יָדַע הַיָּלֵד מַעֲוָלָם לְתַת בְּכִי קוֹלוֹ. הִיָּה מִשְׁקֵנוּ בְּאֶרֶץ
הַשְּׁלֵוָה הַשְּׁלֵמָה.

אָכֵן לֹא לְחֵנָם הוּא כִּי-אֵנָה לוֹ אֶת-שִׁפְוֵי הַדְּמַעוֹת.
הֵן בְּשִׁחּוֹק אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הַנְּחַמְדִּים יִמְשֹׁךְ אֶת-לֵב אָמוֹ
הַנְּכַסֵּף אֵלָיו, אָבֵל קוֹלוֹת בְּכִי הַמַּעֲשִׂים עַל-דִּבְרֵי מְצוּקוֹתָיו
הַנְּקֻלוֹת אֲרֻגוֹת אֶת-הַחֲבֵל הַכְּפוּל אֲשֶׁר לְחַמְלָה וְאֶהְבָּה יָחַד

לְבוּשׁ תַּפְאָרָה וְאֵין רֵאָה

הוֹי מִיֵּזֶה מֶשַׁח בְּתַפְאֶרֶת צְבָעִים אֶת־הַמַּעִיל הַקָּטָן הַזֶּה,
בְּנִי, וְעַל־יִצְרִיף הַמְתוּקִים הַעֲטָה אֶת־הַכְתָּנֶת הָאֲדָמָה וְהַקְטָנָה
הַזֹּאת?

וְצֵאתָ בְּבִקָר לְעֹמֵק בְּחֶצֶר, וְצֵקָה רַק נוֹעַ תְּנוּעַ וּמוֹט
תִּהְיוּטָט בְּרוּצָף.

אֲבָל מִרְוֵה מֶשַׁח בְּתַפְאֶרֶת צְבָעִים אֶת־הַמַּעִיל הַקָּטָן
וְנֵה, בְּנִי?

מִהֲלֵךְ כִּי־תִצְחַק כְּכֹה, אַתָּה צִיץ חַי הַקָּטָן?
הִנֵּה אִמְךָ צִהֲלֵת לְקִרְאָתָךְ וְהִיא עוֹמֶדֶת עַל־הַמַּסְתָּן.
אֶת־כַּפּוֹת יְדֶיךָ תַמְקֵא אֲשֶׁה לְרַעוּתָהּ וְצִלְוֹ סְבָעוֹת
צְמִידֶיהָ, וְאַתָּה מַסִּזוּ וּמְכַרְכֵּר וּמְקַל הַמַּבְבוֹ בִּידֶךָ כְּרַעַה קָטָן.
אֲלֵךְ מִהֲלֵךְ כִּי־תִצְחַק כְּכֹה, אַתָּה צִיץ חַי הַקָּטָן?

הוֹי רֵשׁ שֶׁאֵל לְנִדְבוֹת, מֵה הַגְּדֻבָה אֲשֶׁר אַתָּה שֶׁאֵל
עֲמָה בְּחֶבְקָךְ בְּשִׁמֵי כַפּוֹת יְדֶיךָ אֶת־עֲנָף אִמְךָ?
אֵי־לֵךְ הַלֵּב הַמְתְּאֵוָה הָאֶת־הַעוֹלָם עָלֶי לְקָטוֹף לֵךְ כְּפָרִי
מִדִּשְׁמַיִם לְכַעְבוֹר שִׁימוּ עַל־כַּף יְדֶךָ הַקְטָנָה וְהַאֲדָמָה?

הוֹי רֵשׁ שְׂאֵל לְנִרְבוּת, מֵה הַנְּרִבָּה אֲשֶׁר אָתָּה שְׂאֵל

עֲתָה

הַרוּחַ נִשָּׂא עִמּוֹ בְּעֲלִיּוֹתוֹ אֶת־קוֹל צְלִיל צְמִינִיךָ אֲשֶׁר

בְּרַגְלֶיךָ.

הַשֶּׁמֶשׁ מִשְׁחָק וְאָרַב אֶל־בּוֹשֶׁף.

הַשָּׁמַיִם שׁוֹקְדִים עֲלֶיךָ לַעֲת יִשְׁנֶה בּוֹרְעוֹת אִמָּךְ וְהַבֶּקֶר

נִגַּשׁ אֶל־מִשְׁתַּחֲוֶה עַל־רֹאשֵׁי בְּהוֹנוֹת רַגְלָיו וְנִשְׁק לְמוֹעֲצִינֶיךָ.

הַרוּחַ נִשָּׂא עִמּוֹ בְּעֲלִיּוֹתוֹ אֶת־קוֹל צְלִיל צְמִינִיךָ אֲשֶׁר

בְּרַגְלֶיךָ.

אֵילַת הַפְּלֵאוֹת אֲשֶׁר לְחֵלּוֹמוֹת הַלַּיְלָה בָּאָה אֵלֶיךָ בִּיעָף

מִבִּינּוֹת לְשָׁמַי הָעָרְסֵל.

וְאִם הַעוֹלָמִים תִּכְיַן מוֹשְׁבָה עַל־יַד יְמִינֶךָ בְּלֵב אִמָּךְ.

וְזֶה אֲשֶׁר יִנָּן אֶת־נְגִינּוֹת רִנָּתוֹ בְּאֹזְנֵי הַכּוֹכָבִים עוֹמֵד

אֶל־חַצוֹנֶךָ וְחִלְלִיו בְּיָדוֹ.

אֵילַת הַפְּלֵאוֹת אֲשֶׁר לְחֵלּוֹמוֹת הַלַּיְלָה בָּאָה אֵלֶיךָ בִּיעָף

מִבִּינּוֹת לְשָׁמַי הָעָרְסֵל.

גִּזְבַּת הַשָּׁנָה

מִי־גִבַּב שָׁנָה מְצִינִי בְּנִי? מִי־תֵן וְיִדְעָתִי.
אֶת־כֹּדֶדָה רָכְסָה אִמָּה אֶל־מִתְנִיָּה וְתִלְךְ לָהֶבִיא מִים מִן
הַכֶּסֶף הַקְּרוֹב.
עַת הַגְּהָרִים בָּאָה. הַמוֹעֵד לְשַׁעֲשְׁעֵי הַלְּרִים עָבַר. בְּנִי
הַאֲנִיִּים אֲשֶׁר בְּבִרְכָה נֶאֱלָמוּ דוֹמָם.
הַנְּעִיר הַרְעָה שָׁכַב יֶשֶׁן תַּחַת אֲגָלֵי עֲצֵי הַתְּאֵנָה.
הַחֲסִידָה עֲמָדָה וְקוֹפָה וּמְחַרֵּשָׁה בַבֶּזֶה אֲשֶׁר עִם־חַיֵּשֶׁת
עֲצֵי הַמִּנְגֹּו.
בִּירְכָה וְכֹה בָּאָה גִּזְבַּת הַשָּׁנָה וּמַחֲסוּף אֶת־הַשָּׁנָה
מְצִינִי בְּנִי וְתַעֲלֵי.
יִבְשׁוּב אִמָּה מִלְּקָתָה וּמִמְצָא אֶת־בְּנָהּ וְהִנֵּה הוּא שְׂרָץ
עַל־אֲרֵבַע בְּהֵרֵר.
מִי־גִבַּב שָׁנָה מְצִינִי בְּנִי? מִי־תֵן וְיִדְעָתִי. מִי־תֵן
וּמְצָאֶתִיָּה וְאֶסְרֶתִיָּה בְּחֻבְלִים.
אֲחַפְּשֶׁה־נָּא בַמְּעָרָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר שָׁם מִסְכָּה וְרָם מַעֲסָ
בֵּין־כַּפִּים וְסִלְעֵי אֶפֶל.
אֲחַפְּשֶׁה־נָּא בֵּין־הַגְּלָלִים הַנְּמִים בְּחֻרְשֵׁת עֲצֵי הַבְּקוֹלֵה,
אֲשֶׁר שָׁם תְּהִיגָה יוֹנִים בְּחֻגְוִיהֶן וְטַבְעוֹת אֵילוֹת־הַפְּלָאוֹת
תִּשְׁקָשְׁקְנָה מִדְּמַמַּת לִי־לוֹת־כּוֹכְבִים.

ובערב אביס אל-תוף הרממה המלחשת אשר ביערת
 הבמבו, אשר שם יפזרו תולעי האש את-אורם, ואת-כל-נפש
 אשר אפגע בדרך אֶסְאֵל: הניש איש מגיר לי איה סה מקום
 גונבת השנהו"

מירגב שנה מציעי בניז מייזמן ונדעתי.
 לו רק מצאתיה, פירעמה לקח טוב נתתי להו
 פירעמה התנפלתי על-קנה לראות את-כל אוצרות השנה
 הגנובים השמורים עמה.

פירעמה שילתי את-כל השלל הזה ונשאתיו עמי.
 פירעמה אסרתי את-שמי כנסייה בחוקה והושבתיה אל-
 שפת הנחל ונתתייה כמו דִּיגָה להיות יושבת ומדיגת בסוף
 בירנהגנים ובין חבצלות המים.
 וקנה בהיות הערב בכלות הממכר מרהשוק וילדי הכפר
 יושבים בתיק אמותיהם, והתעוססו צפרי הלילה וצעגו לה
 וצרחו באזניה:
 שנתמי את אוקרת לגנוב הפעסו"

ראשית

אִימְזָה בְּאֵתִי וְאִיפֹה לְקַסְתָּ אוֹתִי? שְׁאֵל הָעוֹלָל אֶת־

כִּי אָמוּ.

וְאָמוּ חֲצִיָּה בּוֹכָה וְחֲצִיָּה צוֹהֶלֶת, וְאֶת־הָעוֹלָל חִבְקָה אֶל־

לְבָבָהּ, וְחֶזֶן וְחֹאמֶר:

טָמוֹן הָיִיתָ בְּלִבִּי, מְחַמְדִּי, לִהְיוֹת שָׁם כִּלְשֵׁאלְתוֹ.

בְּחוֹף צִלְמֵי הַמְּשַׁחֵק הָיִיתָ אֲשֶׁר לְשַׁעֲשְׁעֵי יְלִדוֹתַי, וְיוֹם

יוֹם בְּבִקְרָב בְּעִשׂוֹתַי מִן־הַחֶמֶר אֶת־צִלְמֵי אֱלֹהֵי, פַּעֲלִיתִיךָ גַּם־אִתָּהּ

וְהִרְסִיתִיךָ גַּם־אִתָּהּ.

סָגוּר הָיִיתָ וּמְסֻגָּר בְּקֶרֶב אֵל בֵּיתֵנוּ, וּבְקַעֲבֵי אוֹתוֹ

צְבִדְתִיךָ גַּם־אִתָּהּ.

בְּכִלְהֻמָּתִי וּבְכִלְאֲהַבְתִּי, בְּחַיֵּי וּבְחַיֵּי אָמִי חָיִיתָ עִמִּי

גַּם־אִתָּהּ.

בְּחִיק הַרוּחַ אֲשֶׁר מוֹתֶה אֵין עִמּוֹ וְאֲשֶׁר בְּכִלְבֵּיתֵנוּ

יִשְׁלוֹט כְּלַפְּתֶךָ אִתָּהּ דוֹרוֹת עַל־דוֹרוֹת.

לְמוֹעֵד בְּחוֹלֵי, כְּאֲשֶׁר שָׂמַח לְבִי אֶת־פְּרִחֵי עֲלִיּוֹ, רַחֲמֶת

אִתָּהּ מִמַּעַל־לוֹ כְּמוֹ רֵיחַ גִּיחֹת.

עֲדַנְתָּךְ הָעֲנָגָה הַנְּצִיחַ בִּיצְרֵי בְּשָׂרֵי מְלֵאֵי נֶעַר כְּמוֹ לֶהֱט

עֵבִים לְפָנַי צֵאת הַשָּׁמֶשׁ.

אִתָּהּ רֹאשׁ בְּחִירֵי־הַשָּׁמַיִם, אִתָּהּ אֶח מִתַּעֲוִים לְאוֹר הַשָּׁחַר,

הנה זרמתי עם-זרם חיי העולם במורד ובאחרייתך הציפף אל-
חוף לבי.

אביס אל-פניך וחדת פלאים תחלפני: אתה הבן לכל -
ולך אתה נתון.

מיראתי פרתאבר ממני אל-הצף אל-לבי הכן. מה הקסם
אשר רקם את-אוצר העולם הלזו בתוך ידי השנגות האלה?

עולים העולף

מִיִּתְּמָן וְהִיָּתָה לִי סֵנָה תְּרִישִׁית בְּלֵב־עוֹלָם זֶה הַמִּבְדֵּל
 רַק לְעוֹלָלִי.

יְדַעְתִּי כִּי־יש כּוֹכְבִים לוֹ הַמְדַבְּרִים אֵלָיו וְשָׁמַיִם לוֹ
 אֲשֶׁר יֵרְדוּ עַד אֶל־מוֹל פְּנֵיו לְנִסּוֹת אֵלָיו וּלְשַׁעֲשַׁע אוֹתוֹ עִם־
 עֲנֻנֵיהֶם הַמִּסְלִיִּאִים וְעִם־הַקְּשׁוֹת אֲשֶׁר בְּעֲנֻנֵיהֶם.
 אֲשֶׁר יִתְחַפְּשׂוּ כְּמוֹ אֱלֹמִים וּמְבִיטִים כְּמוֹ לֹא־יִוָּכְלוּ לְנוֹעַ
 נְצַח, וְהֵמָּה וְהַלִּים לְאִסָּם עַד־חִלּוֹנֵנוּ עִם־סַפְרֵי נִקְלְאוֹתֵיהֶם וְעִם־
 אַרְגֻּנֵיהֶם הַמְלֵאִים צְלָמֵי שַׁעֲשָׁעִים נִחְמְדִים.

מִיִּתְּמָן וְיִכְלָתִי גַם־אֲנִי לְהַתְּחַלֵּף עַל־פְּנֵי הַמַּסְעָה הַעֲבָרָת
 בִּין־מְחֻשְׁבוֹת עוֹלָלִי, וּמִשָּׁם נִהְלָאָה עַד לְאִי־גְבוּל -
 אֲשֶׁר שָׁם צִירִים יִחַסּוּ בְּאִי־שׁוֹלַח אוֹתָם, לְתַעֲזוֹת
 בְּמִמְלָכוֹת מְלָכִים אֲשֶׁר דְּבָרֵי הַיָּמִים לֹא יִדְעוּם -
 אֲשֶׁר שָׁם תְּהַסֹּף הַמְּבִינָה אֶת־הַקִּיָּה לְעִשׂוֹתָם לְנַחֲשֵׁי
 עַקְלָתוֹן וּלְעוֹסְפִים תַּחַת־הַשָּׁמַיִם, וְהֵאָמַת תִּקַּח אֶת־כָּל עֲנֵן
 וְשִׁחָה אוֹתוֹ לְחַפְּשֵׁי מִכְּבָלָיו.

כי-מדוע

כִּי־אֵבִיא לָךְ צַעֲצָעִים צְבוּעֵי צְבָעִים שׁוֹנִיִּם בְּנִי, אִם
תִּבְרַח נִפְשִׁי אֶת־מִשְׁפַּט נֹנֵה הַצְּבָעִים הַנִּסְפָּאִים אֲשֶׁר עַל־הַעֲבִים
וְאֲשֶׁר עַל־הַמַּיִם וּמְדוּצָה נִהְדָּרִים כָּכָה הַפְּרָחִים בְּרַב צְבָעֵיהֶם
הַשׁוֹנִים - כִּי־אֵבִיא לָךְ צַעֲצָעִים צְבוּעֵי צְבָעִים שׁוֹנִיִּם, בְּנִי.

כִּי־אֲשִׁיר לָךְ אֶת־שִׁירֵי לְבַעֲבוֹר הַרְקִינָה, אִם תִּדַע נִפְשִׁי
מֵאֵר מְדוּצָה תִּזְרוֹם זִמְרָה כְּתוֹךְ הַעֲלָיִם וּמְדוּצָה יִשְׁלַחוּ הַנְּעִיִם
אֶת־צִלְיֵי קוֹלוֹתֵיהֶם אֶל־לֵב הָאֲדָמָה הַקְּשֻׁבָה - כִּי־אֲשִׁיר לָךְ
אֶת־שִׁירֵי לְבַעֲבוֹר הַרְקִינָה.

כִּי־אֲשִׁים לָךְ מִמַּתְקִים עַל־כַּפּוֹת נְדִיף הַחֹמְדוֹת, אִם תִּדַע
נִפְשִׁי שְׂתֵאֵם לְמַהֲזֵה יִהְיֶה הַדְּבַשׁ בְּכּוֹס הַפְּרַח וְעַל־מַהֲזֵה
יִמְלֵא כְּלִפְרֵי עֲטִים צוֹפִים בַּסֶּתֶר - כִּי־אֲשִׁים לָךְ מִמַּתְקִים עַל־
כַּפּוֹת נְדִיף הַחֹמְדוֹת.

כִּי־אֲשֶׁק אֶת־לִחְיֶיךָ לְנִטוּץ שְׁחֹק בְּשִׁפְתֶיךָ, הַמּוֹדִי, אִם
אֲבִין הֵיטֵב מֵהַמִּשְׁפָּט הַחֲדוּהָ הַנִּרְמַת מִן־הַשָּׁמַיִם עַם־אוֹר
מִבְּקָר וּמֵהַדְּבַר הַנְּעִימוֹת אֲשֶׁר יִמֵּן רוּחַ הַקִּיץ לְבִשְׂרֵי - כִּי
אֲשֶׁק אֶת־לִחְיֶיךָ לְנִטוּץ שְׁחֹק בְּשִׁפְתֶיךָ.

שם רע

למה הרמעות האלה בעיניך, בני
 אכן נזרא הוא כייגערו בך תמיד על-לא-דבר.
 הנה חצבת את-אצבעותיך ואת-פניך בדין בהיותך
 כותב - העל-זאת יקראו לך מתעב?
 הבוז להם! האם ערב יערבו את-לבם לקרא מתעב גם
 לירח המלא יען אשר נגאלו פניו בדין?

על-פל דבר ריק יגדסוף, בני. נכונים הם בכל-עת
 תמיד למצא עונות בך חנם.
 הנה קרעת את-שמלותיך עליך לעת שחקך - העל-זאת
 יקראו לך בן לא-יבוע תרבות?
 הבוז להם! מה השם אשר יקראו לבקר סתו לעת
 שחקו מבינות לקרצי עביו?

אל-נא תשים לב, בני, לאשר יאמרו אליך.
 כותבים הם מגלה ארפה לכל-ששעיה.
 הנה כל-איש יודע עד-מה אמה אהב ממתקים - העל-
 זאת יקראו לך מלקק ומתאוה?

נבון להם! מה אפוא השם אשר יקראו לנו גס־אנחנו
על־דבר אשר אנחנו אוקדו

השופט

אמרו עליו ככל־העולה על־רוחכם, אבל אנכי היא
היודעת את־חטאי בני.

לא אהבתי יערכי טוב הוא, כי אם יען־אשר הוא בני
הקטן.

איך תמצאו לרעת מה־נחמד הוא לרנעים, אם מתאמצים
אתם לשקול המיד במאזנים את־צדקותיו לעמת חטאתיו?
הן בענשי אוחו - והיה לי גם בזה לחלק בשמתי.
הן אם מעמי היא גסבה בשסוף דמעותיו - ובקה גם
לבי עמו.

רק לי לבדי הצדקה להוכיח ולענוש - כי רק זה אשר
יאהב, לו הצדקה לנישר.

כְּלֵי צַעֲצָעִים

מהשוב לך, בְּנִי, בהיותך יושב עמה על־הארץ ומשעשע
כְּלֵי־הַבָּקָר על־עֵנָף נשָׁפֵר.

זחוק ויפלא פי לְמַרְאֵה הַמִּשְׁחָק אֲשֶׁר אַתָּה מִשְׁחָק עִם
הַסְרִיד הַמַּעֲט אֲשֶׁר לְעֵנָף נשָׁפֵר.

וְיָדִי אֲנִי מְלֹאֹת עֲבוּדָה לְחֹשֶׁב הַשְּׁבוּנוֹת וְלִמְנוֹת אָהָד
אֶל־אֶחָד בְּכֵל־הַעֵת הַזֹּאת.

וְכִּי אֵיךְ־זֶה כִּי תֵבִיט בִּי עִמָּה וּבְלִבָּךְ תֹּאמַר: מַה־נִּזְכָּר
הַמִּשְׁחָק אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ לָךְ, לְשַׁחֲת־בוֹ לְחַנּוּם אֶת־כֹּל עַת הַבָּקָר
אֲשֶׁר לְסַגְיָו?

בְּנִי שְׂכַחְתִּי וְהִמָּאֵן אֶת־מְלֹאכֶת הַמַּחְשָׁבָה, לְהִיזֹת גַּם
לְבִי גִחֹן מִלֹּו לְשַׁחֲשִׁי עַץ וְלִעֲגוֹת לְחַם עֲשׂוֹיֹת עָפָר.

מִחֲפָשֶׁת אֲנִי אֶתְרִי שְׁעָשָׂעִים אֲחֵרִים וְיִקְרִים וְאֲנִי
לְבַצָּת רָצִי וְהֵב וְכֹסֶף.

כֹּל־דָּבָר אֲשֶׁר תִּמְצָא־לָךְ וְהָיָה לָךְ זֶה תִּמִּיד לְמַבְחָר
שְׁעָשָׂעִי, אֲבָל אֲנִי מֵאֲבֹרֶת עָמִי וְכֹחִי גַם־יַחַד לְדָבָרִים אֲשֶׁר
לְבַצָּח לֹא אֲשִׁיגֵם.

נִלְחַמְתָּ אֲנִי לְמַעַן אֲעֹבֵר בְּסִירְתִּי הַנֹּסְעָרָה אֶת־עַם
מִשְׁאֵלוֹתַי, וְאֲנִי שׁוֹכַחַת כִּי גִבְזָה לִי רַק כְּלֵי צַעֲצָעִים לְשַׁעֲשֵׁעַ
בָּם אֶת־נַפְשִׁי.

החזה בכוכבים

אני רק דברתי לאמר: אסייעלה בערב הירח המלא
ועגל וישמרג בקבץ שריגי עץ הקדם הזה, היכל איש
לצודו?

אבל דדיו שחק לי ויאמר: רק הנבער אתה מכל-
הנערים אשר ראיתי מעודי ועד-כזה. רחוק הירח ממנו עד-
למאד, נאיף יוכל איש לצודו?

ואני אמרתי: דדי, מהזואלקו! אביש כי אמנו תביט
אלינו מחיונה ותזהל אלינו לעת שעשענו את-שעשעינו,
האמר תאמר: רחוקה היא?

אבל דדי אמר: רק ילד פתה אתה! אימנה תנח לך
רשת גדולה למדי לבעבור צוד בה את-הירח?

ואני אמרתי: הן לא יבצר ממך ללכדו בעצם נדין?

אבל דדי שחק ויאמר: אכן הנבער אתה מכל-הנערים
אשר ראיתי מעודי ועד-כזה. הן לו קרב לגשת, פיעתה
ראית מהגדול הירח?

(1) אחי הנכור.

וְאֵי אִמְרַתִּי. הוּי דְדִי מִהֲרִבּוֹ הַהֲבָלִים אֲשֶׁר יִרְוּ
בְּבֵית־סֶפֶד! אִסְיֵשׁ כִּי חַט אִמְנו אֲתִירֵאֶשָׁה אֵלֵינוּ לְנִשְׁקֶלְנוּ,
וְנִרְאוּ סִנְיָה אֵלֵינוּ נְדוּלִים לְמַאדוֹ"
אֲכֵל דְדִי רַק בְּאַחַת: אֲכֵן יֵלֵד סָכֵל אֲתַחֵ"

העבים והגלים

אמי, העם השוכן בעבים קורא לי -

משעשעים אֲנִי מֵאֵן קוֹמְנוּ בְּבִקְרָךְ וְעַד־כְּלוֹת הַיּוֹם;
משעשעים אֲנִי עִם־זֶהֱב הַשַּׁחַר, מִשְׁעִשְׁעִים אֲנִי
עִם־כֶּסֶף הַיָּרֵחַ.

וְאֵי שְׂאֵלְתִי: „אֵיךְ־זֶה אוֹכֵל לַעֲלוֹת אֲלֵיכֶם?”
וְהֵם עָנּוּ: „לֵךְ וְבֹא עַד־קֶצֶה שְׂפַת הָאֲדָמָה, הֵרֵם אֶת־
יָדֶיךָ הַשְׂמִימָה, אִזּו תַּעֲלֶה אֶל־תּוֹךְ הָעֵבִים.”
הִגִּיד אִמִּי מִחֶסֶד לִי בַּיּוֹם, „אֵיךְ־אוֹכֵל לְנַטְשָׁה
וְלִבְאוֹת?”

אִזּו יִשְׁחָקוּ לִי וְעַל־פְּנֵי יַחֲלַפּוּ מִשֵּׁם וְהִלְאָה.
וְאוֹלָם יִדְעִתִּי, אִמִּי, שֶׁשֶּׁשֶׁע נִחְמַד מִזֶּה שְׁבַע־עֵתִים.
אֲנִי אֶהְיֶה לָךְ לְעַב וְאַתָּה תִּהְיֶה לִי לְיָרֵחַ.
אֲנִי אֶכְסֵךְ בַּשָּׂמַיִם כַּפּוֹת יְדֵי וְעַל־יַת־קִיר בֵּיתְנוּ תִּהְיֶה
לִנְסֵעַ, לְתַכְלֵת שָׁמַיִם.

העם השוכן בגלים קורא לי -

מִרְגָּזִים אֲנִי מִן־הַבִּקְרָךְ וְעַד־הָעֶרֶב, נוֹסְעִים אֲנִי הַיּוֹךְ
וְנֹסֵעַ, וְאֵין אֲנִי יוֹדְעִים לָאֵן אֲנִי הוֹלְכִים.

נאני שאלתי: „אבל איך אבא אליכם לארח עמכם?“
 והם ענו: „לך ובאת עֲד־קצה שפת הים ועמדת שם
 והיו שיניך סגורות היטב, ונשאו אותך הנלים עמם.“
 נאני אמרתי: „הן אמי הרשת לי תמיד בבית בהיות
 הערב - ואיך אוכל לנטשה ולבוא?“
 אז ישחקו לי ירקרו ויחלפו על-פני משם והלאה.
 ואולם ידעתי שעשע טוב מזה שבעתים.
 אנכי אהיה לך לבל ואת תהיי לי לחוף ים זר.
 ואנכי אתגלגל הלוך והתגלגל, הלוך והתגלגל, הלוך
 והתגלגל, ואל־חיקך אנפץ בשחוק.
 ולא ידע איש במלא כל־הארץ איה אנחנו שנינו.

פֶּרַח הַשְּׂמֶפֶה

חֲשִׁב־נָא בְלִבְךָ כִּי נִהְפַכְתִּי לְהִיּוֹת לְפֶרַח שְׂמֶפֶה - הֵן
 רַק לְצֹדֵן הוּא - וְאֲנִי פֹרֵחַ עַל־פְּנֵי הָעֵנָף אֲשֶׁר בְּמִרְוֵם הָעֵץ
 הַזֶּה, וְאֲנִי נֶעַ בְּרוּחַ בְּמִצְהָלוֹת תְּרוּעַת שֹׁחֵק וּמִפְּזוֹ וּמְכַרְפֵּר
 עַל־פְּנֵי הָעֵלִים אֲשֶׁר הֵצִיאוּ וְהֵעֵתָה - הִהְכַר הַפְּתַנִּי אֹן, אֲמִי
 הֵלֵא קְרָא תִקְרָא אֹן: "אֵיךְ, בְּנִי" וְאֲנִי אֶשְׁחַק אֶל־לִבִּי
 וְאֲהִי מִתְאַפֵּק וּמְחַרֵּשׁ כָּלִי.

אוֹ-אֵן אֶעֱשֶׂה בְּקֶרְמָה וְנִאֲפַתַח אֶת־סִגְרוֹ צִיצִי וְאֶתְבוּנָן
 אֵלַיךְ מִדֵּי עֲשׂוֹתְךָ אֶת־מִלְאֲכֶתְךָ.

וְהִנֵּה אַחֲרֵי עֲלוֹתְךָ מִן־הַרְחֻצָה, בְּעוֹד שְׁעָרוֹתֶיךָ הַרְטֻבוֹת
 פְּרוּשׁוֹת עַל־כַּתְּפֵיךָ, וְאֵת מִתְהַלְכֶת בְּצֵל עֵץ הַשְּׂמֶפֶה לְבֹא אֶל־
 הַחֲצַר הַקְּטָנָה אֲשֶׁר שָׁם תִּתְפַּלְּלִי אֶת־תְּפִלּוֹתֶיךָ, וְשִׂאף תִּשְׂאָפִי
 אֶל־קַרְבֶּךָ אֶת־בְּרִיחַ הַפְּרָח - וְרַק יִדַּע לֹא תִדְעֵי כִּי מִמֶּנִּי הוּא כָּא.
 וְהִנֵּה אַחֲרֵי אֲכַלֶּךָ בְּצִהְרִים, בְּשִׁבְתְּךָ אֶל־הַחַלּוֹן לְקְרָא
 בְּסִפְרֵי הַרְמְזֵי וְצִלְלֵי הָעֵץ גּוֹפְלִים עַל־שְׁעָרוֹתֶיךָ וְעַל־חִקְךָ,
 וְאֲנִי מִשְׁלִיךְ גַּם־אֲנִי אֶת־צִלִּי הַקָּטָן עַל־עֲלֵה סִפְרֶךָ עַן בְּעֵין
 אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר שָׁם תִּקְרָאִי -

הַפֶּלֶל תְּפַלְּלִי אֹן כִּי הוּא הַצֵּל הָעֵנָף אֲשֶׁר לְבִנְךָ הַקָּטָן
 וְהִנֵּה כְּאֲשֶׁר תִּלְכִּי בְּעָרֵב אֶל־רֶפֶת הַפְּרוֹת וְהַמְּגוּרָה
 הַמְּאִירָה בְּיָדְךָ, אֹן אֶצְנַח לְאַרְץ פְּתָאס וְאֶשׁוּב לְהִיּוֹת לְךָ לְצֵד

וְאֵת־פְּנִיךָ אֲחֻלֶּה לְסֹפֵר בְּאָזְנִי דְבַר מַדְבְּרֵי כְפָרֵי הַנִּפְלְאוֹת.
אִיפֹה הָיִיתָ בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרְהוֹרִי
לֹא אוֹכֵל לְהַגִּידָה לָךְ, אִמְרִי. הֵן כָּכָה יִהְיוּ הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר נֹדְבֵר אֲזוֹ בִּיבִיגוֹ נִמְסֵאתָ וְנִגְמֵאָנִי.

ארץ הפלאות

לו ידעו בני-אדם אי היכל מלכי, כרעמה נעלם קרנע
מציני הארץ.

החומות עשויות כסף לבן והגג זהב מאיר.

המלכה יושבת בהיכל אשר שבע חצרות לו, והיא
עדה אבן יקרה אשר ערכה ערך כלהעשר אשר לשבע
ממלכות.

אך תניני, אמי, נאגד-לך חרש באונן את-המקום אשר-
שם היכל מלכי.

הלא הוא בפנת המעקה אשר לביחנו במקום שם סיר
הפרחים עמציץ הטו לסי.

בת המלכה שוכבת וישנה במרחקי חוף רחוק על-שמת
שבצת הימים אשר לא יעבר אותם.

איך-איש במלוא כלהארץ אשר-ידע למצא אותה וזלתי
אני לבדי.

וצמידים לה על-נרועותיה ונטפי פנינים באזניה,
ושצרותיה שוטפות על-פני הקרקע.

ובנגוע אליה שרביט תקסם אשר-עמי ונעורה משנתה

ואבנים יקרות תפולנה מעל־שפתיה בשחקה.
אף תגיני ואלחש חרש על־פי אונך, אמה הלא היא
בפנת המצקה אשר לביתנו במקום שם סיר הפרחים עם־ציץ
הסולסי.

כאשר תבוא עת לך ללכת אליהנהר להתרחץ, עלינא
אל־המצקה אשר עם־הגב.

ישב אנכי בפנה אשר־שם צללי החומות גוערים עלי.
רק החתול הקטן לבדו נרצה לי לקחת אותו עמי, כי
יודע הוא איה מגורי הנלב אשר בספרי הנפלאות.
אף תגיני, אמי, ואלחש חרש על־פי אונך את־מקום
מגורי הנלב אשר בספרי הנפלאות.
הלא הוא בפנת המצקה במקום־שם סיר הפרחים עם־
ציץ הסולסי.

אַרְץ הַגְּלוּת

אמי, אור היום נהפך ללבן פנה בשמים. לא ידעתי
מה-מועד עתה.

שעשעי לא ישעשעוני, לכן סרתי אליך. הנה שבת
היום, הנה היום הקדוש לנו.

עזבי את-מלאכתך, אמי, שבי פה אל-החילון וספרי
באזני והגירי לי איה מדבר טפנטר אשר בספרי הנפלאות

צללי הנשם כסו את-אור היום מד-הקצה אלי-הקצה.
הברק הזועם שרט בצפרניו את-פני השמים לשרטות.
כאשר יתגלגלו העבים והרעם ירעם, אהבתי כי-אפתר
וארבע בך.

כאשר יתדפק הגשם הכבד שעות על-שעות על-פני עלי
המבול וחלונינו יחרדו ויצלצלו מדחיפות הרוח, אהבתי כי
אשב בך בחדרך לימינך, אמי, ואשמע אליך בספרך באזני
את-דבר מדבר טפנטר אשר בספרי הנפלאות.

איה מקומו, אמיז על-שפת-מי מד-הימים, לרגלי מי מד
הנבעות, בממלכת-מי מד-המלכים?

אֲשֶׁר אֵינְשָׁם גְּדוּרוֹת לְגִבּוֹל אֶת־הַשְּׂדוֹת מִצְבּוֹר וְאֵינְ
שָׁם מִסְלוֹל לְצְבּוֹר בּוֹ שׁוֹכְנֵי הַכְּפָרִים רַגְלֵי לְבֹא בְּעָרֵב אֶל־
כְּפָרֵיהֶם אִו אֲשֶׁר־תִּצְבּוֹר בּוֹ הָאֵשָׁה הַמְקוֹשֶׁשֶׁת עֲצִים יִבְשִׁים
בַּיַּעַר וְנִשְׂאֵת אֶת־טְבֵלָה אֶל־הַשּׁוֹק. אֲשֶׁר שָׁם גֹּזֵל דָּשָׂא זָהָב
עַל־פְּנֵי הַחֹלֶל וְרַק עֵץ אָחֵר שָׁם אֲשֶׁר בְּגוֹ עֲלִיו שְׁמֵי הַצְּפָרִים
הַזְּקֵנֹת וְהַחֲמֹזֹת אֶת־קִנְיָהֶן - שָׁם לְבַץ מִדְּבַר טַפְּנִטְר.

הֵן לֹא יִפְּלֵא מִמֶּנִּי לְחֹשֵׁב עִם־לִבִּי, כִּי רַק בְּיוֹם עָנָן
אֲשֶׁר כְּנֹה רִכְבּ בְּךָ־הַמֶּלֶךְ הַצֵּעִיר עַל־טוֹס לְכֵן כְּהֵה לְצְבּוֹר
בּוֹ אֶת־הַמְדְּבָר, וְהוּא מִבְּקֵשׁ אֶת־פֶּת הַמַּלְכָּה הַשׁוֹכֶכֶת שְׂבוּיָהּ
בְּהִיכַל הַגְּבוּר הַנּוֹרָא אֲשֶׁר עִם־הַנְּחֵל אֲשֶׁר אִישׁ לֹא יִדְעוּ.
כְּאֲשֶׁר גֵּרֵד הַעֲרַפֵּל עִם־הַגֶּשֶׁם מִן־הַשָּׁמַיִם הַרְחֹקִים
וְהַכֶּרֶק מִתְרוֹצֵץ כְּמוֹ פֶּרֶץ מִכְּאוֹב פְּתָאם, הַיְנוֹכּוֹר אִו אֶת־אִמּוֹ
הָאֵמֶלֶתָהּ, אֲשֶׁר הַדִּיחַ הַמֶּלֶךְ מִלְּפָנָיו, וְהִיא מִטַּטְטֵאת אֶת־רַפֶּת
הַפְּרוֹת וּמָחָה אֶת־עֵינֶיהָ, לְעֵת אֲשֶׁר יִרְכַּב בְּךָ־הַמֶּלֶךְ בְּמִדְּבַר
טַפְּנִטְר כְּאֲשֶׁר יִסְפֵּר בְּסִפְרֵי הַנְּמַלְאוֹתָו

רְאִי, אִמִּי, הִנֵּה חֲשָׁד כִּסָּה אֶת־הָאָרֶץ כְּמַעֲט כְּלָה בְּסָרֵם
עוֹד יִצְבּוֹד הַיּוֹם, וְעֵבְרֵי אֲרָחוֹת אֵינְעוֹד בְּרַחוּב הַעֲלֵה
הַכְּפָרָה.

הַנַּעַר הַרְעִה קִדָּם לְשׁוֹב הַבֵּיתָה מִן־הַמְרַעָה וּבְנֵי אָדָם
עָזְבוּ אֶת־שְׂדוֹמֵיהֶם לְבְּצְבוֹר שְׂבֵת בְּמַחְצֵלוֹתֵיהֶם תַּחַת צְנֹרוֹת

גגות סבוחיהם, לְהַבִּיט מִשָּׁם אֶל־הָעֵבִים הַזֹּעֲפִים.
אִמִּי, עֲזַבְתִּי אֶת־כָּל סִפְרֵי בְּאֶרֶץ - אֶל־נָא הַצְּוִינִי עִמָּה
לְהַכִּין אֶת־חֻקֵּי בְּלִמְדֵי.
כַּאֲשֶׁר אֲגִדֵּל וְאֵהִי לְאִישׁ בְּכֹכֵב, אֲזוּ אֶלְמַד אֶת־כָּל אֲשֶׁר
יִלְמַד.
רַק כִּי־זֶם הַזֶּה חֲדַלְי, אִמִּי, מִמְּנֵי וּסְפָרֵי הַאֲנִי וְהַגִּידִי
לִי אֵיךְ מִקֹּמָם מְדַבֵּר טַפְנוֹטָר אֲשֶׁר עָלְיוּ יִסְפָּר בְּסִפְרֵי הַנְּמַלְאוֹת.

יום סג'ריר

עב'ים ק'דר'ים נ'ע'ר'ים ב'ח'פ'ז'ן ע'ל-פ'ני ז'ר ה'י'ע'ר ה'ש'ח'ז'ר.
 ה'ז'י ב'נ'י, א'ל-נ'א ת'צ'א ה'ח'ו'צ'ה'
 ע'צ'י ה'ת'מ'ר'ים ה'ע'ז'מ'ר'ים ע'ם-ה'נ'ח'ל ב'ש'ז'ר מ'ג'י'ר'ים ב'ר'א-ש'י'ה'ם
 ל'מ'ו'ל-פ'נ'י ה'ש'מ'י'ם ה'א'ב'ל'י'ם. ה'ע'ר'ב'ים ע'ם-ב'נ'פ'י'ה'ם ה'מ'נ'א'ל'ו'ת מ'ק'נ'ג'ים
 ד'ו'ק'ם ע'ל-ע'נ'פ'י ה'ת'מ'ר'י'נ'ד'ה ו'ש'פ'ת ה'נ'ח'ל א'ש'ר ע'ם-ה'מ'ז'ר'ח ה'י'ק'ה
 ל'מ'ר'ב'ץ ל'רו'ח'ו'ת ה'ר'ע'ו'ת ל'ע'ת ה'נ'ג'ה'ו'ת ה'ק'ו'ד'ר'י'ם.

פ'ר'ת'נו ג'ע'ה ב'ק'ו'ל ו'ה'י'א א'ס'ו'ר'ה ב'ח'כ'ל א'ל-ה'ג'ז'ר
 ה'ז'י ב'נ'י, ח'כ'ה-נ'א ל'י פ'ה ע'ד-ה'ב'י'א'י או'ת'ה א'ל-ה'ר'פ'ת'
 ב'ג'י-א'ד'ם נ'ח'פ'ז'ים א'ל-ה'ש'ר'ה ה'ס'ח'ו'ף ל'צ'ו'ד א'ת-ה'ד'ג'ים
 ה'נ'מ'ל'ט'ים מ'נ'ה-ב'ר'כו'ת ל'ע'ת ג'או'ת ה'פ'י'ם. מ'י ה'ג'ש'ם ז'ר'מ'ים
 ב'ח'ר'י'צ'ים ב'ת'ו'ף ה'ר'ח'ו'בו'ת ה'צ'ר'ים ו'ה'ז'י כ'נ'ע'ר מ'ת'ה'ז'ל ה'נ'מ'ל'ט
 ר'ב'ע מ'ת'ח'ת י'ד א'מו ל'ב'ע'בו'ר ה'ת'ל ב'ה'.

ש'מ'ע'נ'א, ה'נ'ה א'יש ק'ז'ר'א א'ל-ה'מ'ל'ח ה'י'ז'ש'ב ע'ם-ה'מ'ע'ב'ר'ה.
 ה'ז'י ב'נ'י, ק'ז'ר' א'ז'ר ה'י'ום ו'ה'מ'ל'א'כ'ה א'ש'ר ע'ם-מ'ע'ב'ר
 ה'נ'ח'ל ח'ד'ל'ה'
 ה'ש'מ'י'ם ד'מו'ת ל'ה'ם כ'ר'ו'כ'ב'ים ב'ח'פ'ז'ן ע'ל-פ'ני ה'ג'ש'ם א'ש'ר

התהולל בחמת זעף. המים אשר בנחל שאגים וזעפים. נשים
נחפזות לשוב הביתה מן-הנגוס עם-פריהן המלאות.

מהינה-נא מגורות הערב נכונות.

הוי בני אל-נא תצא החוצה!

הרחוב העלה אל-השוק נעזב, הנתיב הפונה אל-הנחל

מלא חלקלקות.

הריח נאק וזעף בין-ענפי הפמבו והיה פחנה רעה

הנלכדה ברשת.

אֲנִיּוֹת נֵיר

יוסיום אֲשֶׁלַח הַמִּימָה אֶת־אֲנִיּוֹתֵי הַקְּטָנוֹת הָעֲשׂוֹיֹת נֵיר
וְאֶמֶן אֲמֵן אַחַת אַחַת לְצוּף מִנְהַ וְהִלָּאָה עִם־מִרְד הַנְּרִים הַיְנָרִים.
בְּאֲחֻזֹת גְּדוֹלִים וּשְׁחֹרִים אֶכְתוֹב עֲלֵיהֶן אֶת־שְׁמֵי וְאֶת־
שֵׁם הַקֶּסֶד אֲשֶׁר אֲנִי יוֹשֵׁב בּוֹ.
וְזֹאת תִּקְנֹתִי כִּי אִישׁ בְּאֶרֶץ נְכַרְיָה יִמְצָא אֹתָן וַיִּבַע
מִי אֲנִי.

אֲעִמִּים עַל־אֲנִיּוֹתֵי הַקְּטָנוֹת פְּרָחֵי שִׂי אֹלֵי מִפְּרָחֵי גִנְנוֹ,
וְנִפְשֵׁי תִקְנָה כִּי הַפְּרָחִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר בְּמִנְרַח הַשֶּׁמֶשׁ יִבְאוּ
כְּשֶׁלֹּם אֶל־אֶרֶץ אֲשֶׁר עִם־הַלְּיָלָה.
אֲשֶׁלַח אֶת־אֲנִיּוֹתֵי הָעֲשׂוֹיֹת נֵיר מִלְּפָנַי וְאֲנִי מִבֵּית
הַשְּׁמִימָה וְרָאָה וְהִנֵּה הָעֵבִים הַקְּטָנִים פְּרָשִׁים מִפְּרָשִׁים לְבָנִים
נְפוּחֵי רוּחַ.

לֹא יִדְעֹתִי מִי בְּשָׁמַיִם־מִדְּהַחֲבָרִים אֲשֶׁר לִי לְשֶׁשְׁשָׁעִים
שָׁלַח לִי אֶת־אֵלֶּה אֲרָצָה עַל־כִּנְפֵי רוּחַ לְהַתְּחַרֹּת עִם־אֲנִיּוֹתַי
וּבְבֹא הַלְּיָלָה אֶתְבּוֹשׁ פָּנַי בְּקוֹדְעוֹתַי וְאֲנִי חוֹלֵם כִּי־אֲנִיּוֹת
הַנֵּיר אֲשֶׁר־לִי חֲתָרוֹת הַלְּיָד וְחֲתָד אֶל־מוֹל הַכּוֹכָבִים אֲשֶׁר עִם־
חֲצוֹת הַלְּיָלָה.
אֵילוֹת הַשָּׁנָה שְׁסוֹת בְּהֵן וְהַמֶּשֶׁא אֲשֶׁר הֵן מוֹבִילוֹת הֵם
פְּלִיָּהן הַמְּלָאִים תְּלוּמוֹת.

העובר ארחות ימים

הסירה אשר למדהו המלח קשורה עם-עננה על-שפת
הים אשר לחוף ריגוני.

ונשאת היא לדא-מועיל פשמי הדו והיא רבצת פה זה
ימים רבים לדא-תכלית.

לו היה עם-לבו דבר טוב להשאיל לי את-סירתו, כי
צמח פקדמי לה מאת תופשי משוט ופרשמי לה מפרשים
חמשה או ששה או שבעה.

ואל-השוקים השוממים האלה לא אחר בן.
כיאם אנהג אותה דרך שבעת הימים ודרך שלשה
עשר הנחלים אשר בארץ הפלאות.

ואת, אמי, הן לא תבני לי אז.
לא אבוא היערה כרמה-הנדרא מבלתי שוב משם עד
כלות ארבע עשרה שנה.

כיאם אהיה לבד-הפלך אשר בספרי הנפלאות ואת
סירתי אמלא בכל-אשר האנה נפשי.

ואת-אשו רעי אקח עמי ונעבור בשמחת גיל את-שבעת

הַיָּמִים וְאֵת־שְׁלֹש־הָעֶשֶׂר הַנִּחְלִים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַפְּלִאוֹת.

אֶת־מִקְרָשׁנוּ נִפְרוֹשׁ לְאוֹר בְּקֶרֶת הַשָּׁכֶם.
וְהָיָה לְעַת רִדְמָה לְרַחוּץ בְּמֵי הַנְּהַר בְּמוֹעֵד הַנְּהָרִים
וְהָיִינוּ אֲנַחְנוּ לְמוֹעֵד הַזֶּה בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר לְמִלְךָ נְכָרִי.
אֶת־מַעַבְרַת סַפְרֵינִי נַעֲבֹר וְנַעֲזֹב מֵאֲחֵרֵינוּ אֶת־מַדְבַּר
סַפְנֵסֶר.

וּבְשׂוֹבְנוּ הַבֵּיתָה וְהָיָה זֶה לְמוֹעֵד עֲרָב בְּהַחֲלֵי קַדְרוֹת
בְּשָׁמַיִם וְאֲנִי אֶסַּפֵּר בְּאָזְנוֹךָ אֶת־דְּבַר כָּל־הַמַּרְאוֹת אֲשֶׁר רָאִיתִי.
כִּי־אֶעְבֹּר אֶת־שַׁבָּעַת הַיָּמִים וְאֵת־שְׁלֹש־הָעֶשֶׂר הַנִּחְלִים
אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַפְּלִאוֹת.

החוף הרחוק

צְרֵנָה נִמְשִׁי לְעִבּוֹר אֶל־הַחֹף הַרְחוֹק אֲשֶׁר מֵעֵבֶר הַנַּחֲלִי;
אֲשֶׁר שָׁם הַסִּירֹת עֹמְדוֹת בְּטוֹר אֶחָד, אֲסוּרוֹת אֶל־
מוֹטוֹת הַבַּמְבּוּז;

אֲשֶׁר שָׁם אֲנָשִׁים חֹתְרִים בְּסִירֹת בְּבִקְר וּמְחַרְשׁוֹמִיתֵיהֶם
עַל־כֶּתֶם לְחֹרֵשׁ בָּהֵן אֶת־שׂוֹמֵתֵיהֶם הַרְחוֹקִים;

אֲשֶׁר שָׁם רְעֵי הַפְּרוֹת מְנַהֲיגִים עֲגָלִים לְעִים וְשָׂטוֹ עֲמִם
אֶל־הַעֲבֵר הַשָּׁנִי אֶל־הַמְרַעָה אֲשֶׁר בַּחוּף, -

וְאֲשֶׁר מִשָּׁם יָשׁוּבוּ כֵּלֶם בְּעָרֵב וְאֶת־הַשׁוֹעֲלִים הַמִּי־לִילִים
יַעֲזְבוּ מֵאַחֲרֵיהֶם עַל־פְּנֵי הָאֵי הַמְּכֻסָּה חֲרָלִים.

אָמֵי, אִם־כֶּשֶׁר הַדָּבָר לְפָנֶיךָ, תִּנְיֶנְרָנָא, וְאֶהְיֶה לְמַלְחָח
עַל־פְּנֵי הַמַּעֲבָרָח - כִּפְאֲשֶׁר אֶגְדֵּל וְאֶהְיֶה לְאִישׁ.

הִנֵּה אֲנָשִׁים אוֹמְרִים כִּי בְּצֵעֵי מַיִם נִסְלָאִים מִתְחַבְּאִים
מֵאַחֲרֵי הַחוּף הַגְּדוֹל הַלְלוּהוּ;

אֲשֶׁר שָׁם מִתְלַקְּטִים מִחֲנֹת בְּנִי־אוֹזִים פְּרָאִים בְּחֹלְף
הַגְּשָׁמִים וְגֵאָה הַסּוּף הַכָּבֵד עַל־גְּרוֹת הַמַּיִם וְצִפְרֵי הַמַּיִם
תִּבְקָעָנָה שָׁם בִּיצִיָּהוּן;

אֲשֶׁר שָׁם הַשְּׁלִיִּים עֹסְוֹנְבוֹתֵיהֶם הַמְסֻזִּים יִשְׁאִירוּ

אחריהם את־אותות בהונותיהם הקטנים ביון השיט הרך והחלקי:
 אשר שם זכעולי הדשא הארפים מקרבלים בכרבלת
 ציצים לבנים וקוראים בערב לקוני הירח לבוא שוט על־פני
 גליהם.

אמי, אם־פשר הדבר לסניף, תגינינא, ואהיה למלח על־
 פני המעברה - כאשר אנדל ואהיה לאיש.

אעבור הלוף ועבר, הלוף ועבר, מחוף אל־חוף, וכל־
 הנצרים וכל־הנערות אשר בקפר ישתאו לי בעת עלותם מן
 הרחצה.

ובהגיע השמש עד־חצי השמים והבקר יגוע לעיני
 ההורים, אז ארוץ ואבוא מהר ואסור אליך ואקרא: אמי,
 אמי, רעב אנכר.

ובחלוף היום והצללים ירקצו תחת העצים, וקאתי
 הפיתה עם־העלקטה.

לא אלף מצמד עד־עולם לבעבור בוא העינה ולבעבור
 עבו כאבי.

אמי, אם־פשר הדבר לסניף, תגינינא, ואהיה למלח על־
 פני המעברה - כאשר אנדל ואהיה לאיש.

בית־ספר לפרחים

כְּאֶשֶׁר יִשְׁקוּ עֲבֵי קַעְרָה בְּשָׁמַיִם וּגְשָׁמֵי סִינֹן יִרְדּוּ
אֶרְצָה, -

אִן יְבוֹא רוּחַ לַח מִמְּזוּזָה וְהֵלֶךְ וְעָבַר עַל־הַעֲרֵבָה וְחָלַל
עַל־פִּי שְׂקִי־לֵילֹו בִּין־עֲצֵי הַבְּמָבוֹ.

וְהַמִּזְנֵי פְּרָחִים יִצְאוּ פִּתְאֹם עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה, וְאִין אִישׁ
יִדְעַ מֵאַיִן בָּאוּ, וְהֵם מְסֻזָּזִים בְּמַצְהָלוֹת שׁוֹבְבִים עַל־פְּנֵי הַדָּשָׁא.

אָמֵנָם חֲשַׁבְתִּי בְּלִבִּי, אֲמִי, כִּי הוֹלְכִים הַפְּרָחִים גַּם־הֵם
אֶל־בֵּית־סֵפֶר אֲשֶׁר מִתַּחַת לְאֲדָמָה.

וְחֵק לְמִדִּים לָהֶם לְעֲשׂוֹתוֹ וּלְכִלּוֹתוֹ בְּעֵתוֹ, וְהַדְּלִחוֹת
סְגוּרוֹת בְּעֵדָם, וּבִהְיוֹת עִם־לִבָּם לְצֵאת חוּצָה לְשַׁעֲשְׁעֵיהֶם בְּטָרָם
בוֹא מוֹעֵד לָהֶם, וְהִצִּיג אֹתָם הַמּוֹרָה בְּסִנְתָּהּ נוֹיִת.

בְּבֹא עַת הַגֶּשֶׁם וּבָאוּ לָהֶם יְמֵי תַג חֲפִשְׁתָּם.
הַעֲנָפִים יִתְדַפְּקוּ בְּיַעַר יְחִדּוֹ, הָעֵלִים יִרְעֲשׂוּ לְאָרְץ
בְּמִשׁוֹבֵת רוּחַ, עֲבֵי הָרַעַם יִמְחֲאוּ כְּפִיהֶם הַחֹזְקוֹת, וְיִלְדִי

הפְּרָחִים יתְּפָרְצוּ החוֹצָה בְּלוֹשׁ אָדָם וְצֹהַב וְלֶכֶן.

הַתְּדַעִי לֵדָה, אִמִּי - מֵעוֹן לָהֶם בְּשָׁמַיִם אֲשֶׁר שָׁם הַמִּזְבְּחִים
הָאֵם לֹא רָאִיתִי כִּי־תִעְרָוּג וּנְפֹשׁם כָּכָה לְבֹא שְׁמָהּ הָאֵם
לֹא תִדְעִי לְמָה הֵם נִחְפְּזִים כָּכָה?
וְאִמְנָם לְבִי מְגִיד לִי אֱלֹהֵי הֵם נִשְׁאִים אֶת־כַּפֵּיהֶם: אֵם
לָהֶם שְׁמָה כְּאֲשֶׁר גַּם־לִי אֵם.

הסוחר

במינא בנפשוך, אמי, כי את נשארת לשבת בית נאני
 גם לנסוע לארצות נכריות.

במינא בנפשוך, כי סירתי נכונה במורד והיא עמוסה
 ומלאה.

ועתה, אמי, בינינא היטב בדבר בטרים תעני והגידני
 לני מה עלי להביא לך בשובי?

אמי, החפצה את בצורות צורות זהב?
 הנה שם עלגדות נהרות זהב מלאים השדות קציר
 זהב.

ובצללי נתיבות היער נוטפים פרחי השמש זהב
 עלי ארת.

את-פל-אלה, את-פל-אלה אלקט למענוך במאות מאות
 סלים.

אמי, התחפצי בפנינים אשר גדלן בנטפי הגשם בסתיו
 פיעתה אעברה-לי עד-אי הפנינים.

שם תרענה הפנינים לאור בקר משפים על-פני פרחי

הַזֹּאת וְהַפְּנִינִים תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה עַל־פְּנֵי הַדָּשָׂא, וְהַפְּנִינִים תִּשׁוּפְנָה
עַל־פְּנֵי הַחֹלֶל בְּרִיבֵי גְלֵי הַיָּם הַשׁוֹבְבִים.

וּלְאָחִי אָבִיא צְמֵד סוּסִים אֲשֶׁר כָּנְפִים לָהֶם לְעוֹף בָּהֶן
הַשְּׁמִימָה.

וּלְאָבִי אָבִיא עֶטְקֶסֶס אֲשֶׁר יִכְתּוֹב אֶת־הַדְּבָרִים מֵאֵלָיו
וְהוּא לֹא־יָרֵעַ.

וְלֵךְ, אִמִּי, שׁוּמָה עָלַי לְהֵבִיא אֶת־הָאֲרָגוֹ וְאֶת־הָאֶבֶן הַיְקָרָה
אֲשֶׁר עָרְכָה כְּעָרֶף הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר לְשִׁבְעָה מְלָכִים.

לב אחד ונפש אחת

לו הייתי אס־חמדות, רק פֿלב קטן, ולא הייתי בנך
הקטן, האמר א־מרת אלִי, לא, לו נסיתי ל־אכול עמך מן
ההצרה האחת?

האם הנס הניסות אותי וא־מרת אלִי, העלה מזה, אתה
פֿלב קטן ונמאס?

פ־עֵתה גְשִׁי הִלָּאָה, אִמִּי, גְשִׁי! לא אוסיף עוד ל־נצח
ל־מַרְבֵּה אֲלֵיךְ בִּקְרָאֵךְ לִי וְלֹא אֲתַנֵּךְ עוֹד ל־נִצַּח ל־הִסְרִיפֵנִי אֶת־
מֵאֲבֵל יוֹמִי.

לו הייתי, אס־חמדות, רק תפי קטן וזרק, ולא הייתי
בנך הקטן, האסר א־ס־מְנִי אֲלֵיךְ בִּכְבֵּל מִי־רָאָה פִּן אֲעוֹף מִזֶּה
וְהִלָּאָה?

האם הנהר הנהרף אותי באצבעך וא־מרת אלִי, מה
רע ל־ב הצפור הפוחז תזוזו הן מִכֶּרְסֵם הוּא אֶת־טְבֻעוֹת קִי־וֹ
יוֹם וְלַיְלָה?

פ־עֵתה גְשִׁי הִלָּאָה, אִמִּי, גְשִׁי! אֲבַרְח־לִי הַיְצָרָה, כִּי לֹא
אֲחַפֹּץ כִּי תוֹסִיפִי ל־קַחַת אֹתִי אֶל־בֵּין זְרוֹעוֹתֶיךָ.

מלאכות

מדי צלצל הגונג עשר בבקר ואני עבר ברחובנו לבוא
אל-בית-הספר -

אז אפגוש יוסיום את-הרכב הנושא את-סבלו וקורא:
„צמידים, צמידים גבישו“

איך-דבר אשר יאיץ בו, איך-ארח אשר בחוץ לו, איך
מקום אשר עליו לפנות אליו, איך-מועד אשר שמור לו לשוב
בו הביתה.

חפצתי כראונה רכל, מתהלך כל-היום בחוץ וקורא:
„צמידים, צמידים גבישו“

ובארבע אחרי מועד הצהרונים ואני שב מבית-
הספר -

אז יש כראאה בעד שער הבית הלז את-הגנן בחפרו
באדמה.

עשה הוא בקרדמו ככל-אשר יצלה על-לבו. את-לבושי
יגאל בשיט, ובתמו לשמש הלהם לאסות אותו או לעשותו
רטב, לא יהיה לו איש למוכית.

חפציה כִּי־אֶהְיֶה לְגַן, חוֹפֵר בְּגַן לְאֹת נִפְשֵׁי וְאִישׁ לֹא
יִמְנָעֵנִי מִחִפְרוֹ.

וְלִמְצוֹר אֲשֶׁר יִחְשֹׁף הָאוֹר בְּעֶרְבַּי וְאִמִּי שׁוֹלַחַת אוֹתִי
– לְשֹׁכֵב –

אִזּוֹ יֵשׁ כִּי־אֶרְאֶה בְּעַד הַחַלּוֹן הַפְתוּחַ אֶת־הַשׁוֹמֵר מִדֵּי
לְכַתּוֹ הַיּוֹף וּפְסַע אֵנָה וְאֵנָה.

אֶפֶל הַרְחוֹב וּבְלִמּוּד וְהַעֲשִׂשִׁית אֲשֶׁר בְּרַחוֹב עֹמְדַת
כְּגִבּוֹר נוֹרָא אֲשֶׁר עֵינַי אֲדַמָּה לוֹ בְּרֹאשׁוֹ.

הַשׁוֹמֵר מְנוּפֵף אֶת־הַמְּנוּרָה, הוֹלֵךְ וְעוֹבֵר עַם־עַלּוֹ אֲשֶׁר
בְּצִדּוֹ, וְהוּא לֹא יַעֲלֶה עַל הַמַּסָּה לְשֹׁכֵב אִף־לֹא פַעַם אַחַת
בְּכֵל־יְמֵי־חַיָּוִי.

חִפְצִי כִּי־אֶרְוֶה לְשׁוֹמֵר, עוֹבֵר בְּרַחוֹבוֹת בְּכֵל־לֵילָה וּמְנַרֵּשׁ
אֶת־הַצִּלְלִים בַּמְּנוּרָתִי.

הנעלה

אמי, מהינבערה עור בתוך הקטנה! רק ילדה פתיה היא

בלה!

אין היא יודעת להבדיל בין המאורות אשר ברחוב
ובין הכוכבים.

ובשחקנו שחוק, אכילה באבני חצץ, וחשבה פראמנס
מזון הן באמת והיא מנסה לשימן בסיה.

ובסתחי ספר לפניה ובצותי לה ללמוד אלף בית
גמל, וקרעה את העלים בידה וצהלה משמחה על-לא-דבר.
כן ארח בתוך הקטנה בעשותה את-חק למדיה.

ובהגירי לה ראש מפעש ואני גוער בה וקורא לה בת-
בלית-רבות, ושחקה וחשבה את-כל-זאת לצזון נחמד.

כל-איש יודע כי אבינו הלך לדרך רחוקה, אבל אם
מדי שחקי אקרא בקול, אבי, והביטה סביב בסערת לב
והאמינה באמת כי אבינו קרוב.

ובסתחי לי לשעשעי בית-ספר למען החמורים אשר
הביא הכבס אלינו, להסיע בהן את-הכתנות לכבסן, ואני
הזהר אזהיר אותה כי מורה אנכי, וצעקה בלי-דעת וקראתה
לי ידי וי.

(1) אחי הגבור.

במך הקטנה אומרת לצוד את־הירח. הן ללעג תהיה:
קוראת היא לא־הי גנש - גנוש.
אמי, מה־נבערה עוד במך הקטנה! רק ילדה פתיה היא
קלה

הקטן אשר היה לאיש

מעט ומצער אנכי פי עודני נער קטן. אכן גדול אהיה
כאשר אזקן כמו-אבי.

מורי יבוא ויאמר: הנה המועד עובר. מהר הבא את-
לוחך ואת-ספריך.

ואני אענה: הסרם תדעו הן גדול אנכי כאבי.
אין חקת למדים לי עוד.

ומלמדי ישתאה לי ויאמר: אכן יכול זה לנטוש את-
ספריו, כיהנה גדול הוא.

אלבש את-בגדי אשר-לי ואסן לצאת לשוק הממכר
אשר שם הקמון רב.

דודי ישמער עלי ויקרא: הלא תאבד בדרךך, נערי,
הכה ואשאך.

ואני אענה: הסרם תראה, דודי? הן גדול אנכי כאבי.
לכדי אלך לשוק הממכר.

ודודי יאמר: כן-הוא, יכול זה ללכת אל-פל אשר
יהיה רחוק, כיהנה גדול הוא.

אפי תבוא מן-הרחצה לעת תמי קסף לאומנתי, פי

וְדַעְתִּי לְפָתוּחַ אֶת־הָאָרֶץ בְּמַפְתָּח אֲשֶׁר לִי.
 וְאָמַי תִּקְרָא: „מִה־תֹּאמַר לְעִשׂוֹת, אִמָּה בְּךָ־לִירְבוּתוֹ“
 וְאָנִי אֹמֵר: „הִטְרָם תִּדְעִיז הֵן גְּדוֹל אֲנֹכִי כְּאָבִי, וְעָלִי
 שׁוֹמָה לְתַת אֶת־הַכֶּסֶף לְאֹמְנָתִי.“
 וְאָמַי תֹּאמַר אֶל־לֵבָהּ: „יְכוֹל זֶה לְתַת כֶּסֶף לְכָל־אֲשֶׁר
 תִּאָּהֵה נַפְשׁוֹ, כִּי־הִנֵּה גְדוֹל הוּא.“
 כְּבֹא מוֹעֵד הַחֲפִשָּׁה בְּחֶשְׁוֹן וְשָׁב אָבִי מִדְּרָכּוֹ, וְהוּא
 חוֹשֵׁב כִּי עוֹדְנִי נֹעַר קָטָן, וְהִבִּיא לִי מִן־הָעִיר גְּעִלִים קְטָנוֹת
 וּמִצִּי מִשֵּׁי צָרִים.
 וְאָנִי אֹמֵר: „אָבִי, מִן אֹתָם לְדַדִּי, כִּי גְדוֹל אֲנֹכִי כְּמוֹדִי.“
 וְאָבִי יָשִׁים אֶל־לְבוֹ וַיֹּאמֶר: „יְכוֹל זֶה לְקַנּוֹת לִי אֶת־
 בְּגָדָיו כְּכִלְהֻעוֹלָה עַל־רוּחוֹ, כִּי־הִנֵּה גְדוֹל הוּא.“

השְׁעָה הַשְּׁתִּי-עֶשְׂרֵה

אמִי, תְּנִינִי וְאֶחָדֶל עִתָּה מַחְקוֹת לְמִדְיָה. הֲלֹא יִשְׁבְּתִי עַל־
סִפְרֵי קְלֵי־הַבְּקָר.

רְאֵי הִנֵּה תֹאמְרֵי כִּי־רַק הַשְּׁעָה הַשְּׁתִּי-עֶשְׂרֵה עִתָּה.
אָבֵל נִחְשָׁב־נָא כִּי־כֵן הוּא, כִּי לֹא עָבְרָנוּ עוֹד מִמֹּעֵד זֶה
וְהִלָּאָה, וְאוֹלָם הַנִּבְצָר מִמֶּךָ עַד־נִצַּח לְדַמּוֹת בְּנִפְשֶׁךָ כִּי מוֹעֵד
אֲחֵר הַעֲתִירִים הִנֵּה בָּא בָּא, אֲרִיכִי עִתָּה רַק הַשְּׁעָה הַשְּׁתִּי-
עֶשְׂרֵה?

וְאִנִּי הִנֵּה לֹא נִבְצָר מִמֶּנִּי לְהִשְׂיֵא אוֹתִי עַל־נִקְלָה כִּי־
עִתָּה־זֶה הַגִּיעַ הַשָּׁמֶשׁ עַד לְסַפַּת שְׁבֻעַת הָאָרְזִי הִלְזוּ וְכִי אֲשֶׁת
הַדִּיג הִזְקֵן מִלְקַטֶּת עִתָּה טְרַפֵּי יָרֵק עַל־סַפַּת הַיָּאֹר אֲשֶׁר
מִנְגִּד לְהִיּוֹת לָהּ לְאַרְחָה בְּלִילָה.

לֹא נִבְצָר מִמֶּנִּי לְעֲצוֹם אֶת־עֵינַי וְלִחְשׁוֹב בְּלִבִּי כִּי־הִנֵּה־
זֶה קָדְרוּ הַצִּלְלִים עִתָּה וְעָלוּ מִפַּחַת עֵץ הַמַּדְרֵר וְיָמֵי הַיָּאֹר
בָּסוּ עִתָּה בְּגִזְזוֹת שְׁחוּרִים.

אִם לֹא נִבְצָר מִן־הַשְּׁעָה הַשְּׁתִּי-עֶשְׂרֵה לְבֹא אֲלֵינוּ
בְּלִילָה, מִדּוּעַנָּה יִבְצָר מִן־הַלֵּילָה לְבֹא אֲלֵינוּ בַשְּׁעָה הַשְּׁתִּי-
עֶשְׂרֵה?

מלאכת סופרים

אומרת את כי אבי כתב ספרים ערמות ערמות רבות -
אבל את אשר יכתוב לא אבינה.

כל הערב קרא באוניד את הכתוב - אבל האם באמת
לא יפלא ממך לדעת את אשר חשב?
מה נחמדים, אמי, ספרי הנפלאות אשר את יודעת
לספר באונינו ואני חפץ לדעת, מדוע אין אבי מבין לכתוב
כמו אלה?

האם לא שמע מפי אמו גם היא ספרי נפלאות על דבר
גבורים נוראים ואילות פלאות ובנות מלקים?
השכח את כלם?

לפעמים בהיותו מאחר לבוא אל הרחצה שומה עליך
ללכת ולקרא לו מאת פעמים.
מחכה את לו ושומרת על מאכלו להיותו חם, ותוא
ישוב וכותב ושוכח בפעם בפעם.

אבי בחר לנפשו משחק עשות ספרים.
ואני בבאי לחדר אבי לשעשע שם, וכאת פרנע וקראת
לי וצעקת: רב בן סורר ומורה הנצר הזה!

וּאִם יֵשׁ כִּי־אֲשַׁמֵּעַ קוֹל שְׁאוֹן מֵעַט וְאִמְרַת כְּרָגַע: „הֲלֹא
 תִּרְאֶה כִּי־אֲבִיךָ יוֹשֵׁב עִמָּה עַל־הַמִּלְאָכָה׃“
 מָה הַמִּשְׁחָק הַזֶּה לְהִיּוֹת כּוֹתֵב תְּמִיד וְלִשׁוֹב תְּמִיד
 וְלִכְתּוֹב?

אִם־אֶקְחֶלֶי אֶת־עֵט אָבִי אוֹ אֶת־קֶנֶה הַעוֹפֶרֶת אֲשֶׁר־לוֹ
 וְאֶכְתּוֹב אֶל־תּוֹךְ סֵפֶרוֹ כְּמֹהוּ גַם־הוּא - א, ב, ג, ד, ה, ו, ז,
 ח, ט, י, - לְמַה־זֶּה תִּגְעָרִי בִי אֲמִי?
 וְאִם אָבִי יִכְתּוֹב וְהַחֲרַשְׁתְּ וְדָבַר לֹא תֵאמְרִי.
 אִם יִשְׁחִית אָבִי צְרוּרוֹת צְרוּרוֹת נִיר לְרִיק, הֲלֹא תִהְיֶי
 כְּלֹא־רְאָה, אֲמִי.

וְאֲנִי אִם־אֶקְחֶלֶי רַק גִּלְיוֹן אֶחָד, לַעֲשׂוֹת בוֹ אֲנִי־שֵׁיט,
 וְאִמְרַת כְּרָגַע: „מַה־יַּעֲזֶה נַעַר זֶה אֶת־נַפְשִׁי׃“
 מִה־תִּחְשְׁבִי אִפּוֹא בְּלִבְךָ בְּשַׁחַת אָבִי נִיר צְרוּרוֹת צְרוּרוֹת
 שְׁלֵמִים לְהַתּוֹת עֲלֵיהֶם תּוֹיִם שְׁחוּרִים מְזָה וּמְזָה עַל־פְּנֵי שְׁנֵי
 עֵבְרֵיהֶם?

נשא האגרות הרע

למה תשבי מה על-העקר מחרישה ונלמודה? הלא תגידר
 לי, אם-תמדוה!

הנשם ימרוץ הביתה בעד החילון השחתים ונשטף אותך
 במים פלף ואת לא תשימי לב.
 התשמעי את-קול הגונג בצלצלו ארבעז - הנה מועד
 לאחי לשוב הביתה מבית-הספר.

מה-זה נעשה לך, כי ככה שנו סניך
 מאגרת לא באה לך היום מעם-אבי?

ראיתי את-נשא האגרות והוא מביא אגרות בשקו קמעט
 לכל-איש מן-העיר.

רק את-אגרות אבי יטמין עמו לקרא בהן הוא לבדו.
 ירעתי נכון פנכון היום כי רק איש צר ורע נשא האגרות
 הנה.

אבל אל-נא לך למרר נפשך על-כל-זאת, אם-תמדוה.
 הנה מחר יום שוק נמכר בקפר הקרוב. צוי-נא את-
 שפחתך וקנתה שמה עטים ויגיד.

אנכי בעצם ירי אכתוב לך את-כל אגרות אבי, לא
 תמצאי בהן אף משגה אחד.
 אכתוב אותן מאלף ועד פ"ה.

אָבִי מְדַעְנָה תִּשְׁחַקְרֵלִי, אָמִי?
 הָאֵם לֹא תִאֲמִינֵרְלִי כִּי יְדַעְתִּי לְכַתּוֹב כְּתָב טוֹב כְּכֵל־
 אֲשֶׁר יִכְתּוֹב אָבִי?
 אָבִי הֲלֹא אֲשַׁרְטֵטְלִי אֶת־נְרִי הֵיטֵב וְאֶכְתּוֹב אֶת־כֵּל
 הַמִּלִּיטָרִי גְדוֹלִים וּבְרוּרִים.
 וּבְהַשְׁלִימִי אֶת־אֲגָרְתִּי הַתְּחִשְׁבִּי כִּי אוֹאֵל כָּאֲבִי וְאֶשְׁלִיךְ
 אוֹתָהּ אֶל־הַשָּׁק אֲשֶׁר לְנִשְׂא הָאֲגָרוֹת הָאֲכֹרִי?
 אֲנִכִּי אֲנִכִּי בַעֲצֵם יְדִי אֲבִיאָנָה לָךְ מִהֵרָה וְאֶעֱזֹר עִמָּךְ
 לְקַרֵּא אֶת־כְּתָבִי בְּכֵל־אֲגָרְתִּי וְאֲגָרְתִּי.
 יְדַעְתִּי הֵיטֵב כִּי־אֵין עִם־לֵב נִשְׂא הָאֲגָרוֹת לְתַת־לָךְ אֶת־
 הָאֲגָרוֹת אֲשֶׁר חֲמָדוֹת הֵן בְּאֶמְתִּי.

הגבור

אמי, דמי נא בלבך כי נוסעים אנחנו בדרך ואנחנו
עברים בארץ נקריה רבת רעות ונוראות.
ואת נשאת באפריון ואני רוכב על־יך על־סוס אדם.
והערב הנה־בא והשמש יורד. מדבר יורדיגיה רבץ
לפנינו מתעלה וחור כלו. כל־הארץ שוממה ושכולה.
ואת מספרת בלבך וחושבת: „לא ידעתי לאן־זה באנו“.
ואני אומר אליך: „אמי, אל־תיראי“.

גיר השנה סמר מסרפי דשא שנונים וממעל־לו ישטוף
גתיב צר ומלא גבננים.
כל־בהמה לא תראה על־פני המרעה; נאסף המקנה אל־
מקלאותיו בכפרים.
והחשכה הולכת הלך וגבר, הלך והגטש על־פני האדמה
ועל־פני השמים, ואין אנחנו יודעים להגיד לאן אנחנו הולכים.
פתאום את קודאת לי ושאלת בקול דממה וקנה: „מה
האור הזה אשר־נראה על־שפת החוף?“

ברגע הזה וקול צעקה אימה ישמע ותמונות באות

ועולות עלינו.

ואת רובצת באפריונג תחתך וקוראת הלויך וקרא
בשמות אליוך אשר בתפלותיך.
והאנשים הנזשאים אותך מתחבאים מחרת פחד בסבך
האשך.

ואני מצעק אליך: „אל־תיראי, אמי, הלא אנכי עמך!“

בידיהם מקלות ארקים ושערותיהם מעומסות ברוח פרע
סביב לראשם, ככה יקרבו לבוא הלויך וקרוב, הלויך וקרוב.
ואני צועק: „השמרו לכם מגשח, נבלים! עור פשע
אחר ואתם בגימות בלכם!“
והם ממליטים שנית קול וועה ונוראה ונגיחים עלינו
בסערה.

ואת תופשת בגידי ומבררת: „בשם אלהים, נערי חמודי,
נטה מפניהם וְעברו!“
ואני אומר: „אמי, רק חכי מעט וראית.“

אז אכה בדרךך ובסוס לבעבור ירוץ מרוצת משגע
וחרבי ומגני משתקשקים איש אל־דעהו.
והמלחמה נטושה בנוראותיה, אמי, אשר תחלוף רעהו
את־גל־בשרך לו תביטי אותה. מתוך אפריונג.
ורבים מהם נסים ומספר רב מכה לשבבים

ואני יודע כי בעת ההיא, בשבתך תחמיך לְכָרֶךְ, חשב
 חשבת בְּלִבְךָ: רק אי־נָה כִּי־אִם מת נִצְעָרְךָ.
 אך הנה אנכי בא לְפָנֶיךָ חֲמוּץ בְּגָדִים מְדָם וְאוֹמֵר:
 „אמי, ראי הנה עָבַרְהָהּ הַמִּלְחָמָה”.
 ואת יוצאת אלי וְנוֹשֶׁקֶת לִי נְחוּבָקֶת אוֹתִי אֶל־לִבְךָ
 וּמַדְבֵּרֶת אֶל־נַפְשִׁיךָ:
 „לא ידעתי את אֲשֶׁר־הֵייתִי עוֹשֶׂה לְיֹלֵא בְּעָרִי זֶה הַלֵּךְ
 עִמִּי לְשִׁחְתִּי”.

הן אלפי דברים אין מועיל בהם יקרו אותנו יום־יום –
 למה יפלא מאשר כִּנְהָ לֵהוּיֹת בְּאַחַד הַיָּמִים לְדַבֵּר אֶמֶת בְּסִי־הוֹאֵז
 כִּי־אֵז הִיָּה כְּאֶחָד מִסַּפְרֵי הַנִּפְלְאוֹת הַכְּתוּבִים עַל־סֵפֶר.
 ואחי אמר יאמר: „הִיתְכֵּן אֲשֶׁר יִהְיֶה כִּנְהָ? וְאֵנִי חֲשַׁבְתִּי
 תְּמִיד כִּי זְרוֹת וְרַחֲוִקוֹת מְאֹד כְּאַתְהוּ!”
 ואנשי כפרנו אמר יאמרו: „הֵאֵם לֹא חֶסֶד הוּא מַעַם
 אֱלֹהִים כִּי הָיָה הַנֶּעַר עִס־אִמּוֹ?”

אחרית

אמי, הנודבא מועד לי ללכת - ואנכי הלך.
 והיה ביר-ערבים בעלות העלטה החזרת והשוממה,
 ותפרשי את-כסף על-משתך אל-נערך, ונניתי ואמרתי: אין
 נערך בזהו - אמי, הנני הלך.
 ואני אהיה לנשמת רות, קלה וננוה, ואבוא ואתרפק
 עליך; לגלגל אהיה על-פני המים לעת התרחצך בהם ואשק
 לך הלוח ונשק, הלוח ונשק.
 ובלי סערה בהתדפק הנשם על-העלים, ושמעת את-
 קולי במשתך בלם ושחוק פי באור לך עם-הברק יחדו וחדרו
 אל-חורך בעד החלון הפתוח.
 ובשכבך ערה בליה ומאחרת להגות בכנף, ושרתי לך
 מראש פוכבים: ישני, אמי, ישני.
 ועם-קרני הירח המתשוטטות אהננב אל-משתך ואשכב
 בחיקך לעת תישני.
 ולחלום חזון-לילה אהיה ובעד פתחי עפעפיך הקטנים
 אחלק עליך לתוך מעמקי שנתך, ובהתעוררך ותביטי סביב
 בחדרה, ואהי כנבוב אש נוצץ ואתעופף פתאם החוצה אל-
 תוך החשכה.
 ולעת ימי החג הגדול, חג פויה, בבא ילדי השכנים

לְשַׁחַק בְּבֵיתֵנוּ, וְאֶתְמוּנַג וְאֶהֱי לְזִמְרָה בְּפִי הַחֲלִיל וְאֶדְפֹּק
בְּלִבִּי כָל־הַיּוֹם.

וְדִדְתִי הַנְּאֻהָבָה תְּבוֹא עִם־מִתְנֹת חַג הַפּוּיָה וְתִשְׁאַל:
„אֵי נִצְרָנוּ, אָחֻזְתּוֹ” וְעֲנִיתִי, אָמִי, וְאָמַרְתְּ לָהּ בְּקוֹל דְּמָמָה:
„יֹשֵׁב הוּא בְּבֹת עֵינֵי, יֹשֵׁב הוּא בְּבִשְׂרֵי וּבְנִשְׁמֹתֵי”

קול קורא לשוב

קודר היה הלילה בלכתה, וכלם ישנו את שנתם.
והלילה קודר גסעמה, ואני קורא אליה: שובי,
חמדת לבי. בלהארץ ישנה ואיש לא ידע בבאך רגע אחד
לעת אשר כוכבים אליכוכבים משתאים.

זה-לכתה מעמנו לעת אשר העצים פתחו ציצים והאביב
היה חדש.

עתה הנה פרחו הפרחים בכל-הודם ואני קורא אליה:
שובי, חמדת לבי. הילרים מלקטים פרחים וזרים אותם
לרוח שששעיהם באין שום לב. ולו באת ולקחת לך ציץ
אחד קטן לא יכיר איש בהפקודי.

אלה אשר שששעו אז, משששעים עדיהיום הזה – ככה
מפזרים החיים הונם ברחב יד.

ואני שמעתי לשאול קולם ואקרא: שובי, חמדת נפשי.
פי לב אמנו מלא אהבה עד לשפתו ולו באת לחטוף לך
נשיקה אחת קטנה מנשיקות סיה לא ידע הדבר בעיני איש.

היסמין הראשון

הו היסמין הזה, היסמין הלָבֵן הזה!
 ואני אֶזְכְּרָה אֶת־הַיּוֹם הַרִאשׁוֹן לְעַת מִלְּאֵי אֶת־יְדֵי
 בִּיסְמִין הַזֶּה, בִּיסְמִין הַלָּבֵן הַזֶּה!
 אֶהְבֵּתִי אֶת־אֹר הַשֶּׁמֶשׁ וְאֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָדָמָה
 הַרְצַנְנָה.

הַקְשַׁבְתִּי לְקוֹל הַשּׁוֹטֵף הַעֲלֵה מִהֵמִית הַנַּחֵל מִבְּעַד
 לְקִדְרוֹת חֲצוֹת־הַלַּיְלָה.
 שְׁמֹשׁוֹת סָתּוּ לְמוֹעֵד בּוֹאָן נִסְיוֹ עָלַי עַל־נְחִיבוֹת
 נַעֲקָשׁוֹת בְּעַרְבוֹת צִיָּה נַעֲזָבָה, וְהָיוּ כִכְלָה בְּהַסִּירָה אֶת־צְעִיקָהּ
 לְקִרְאָת דוֹכָה.
 וּבְכֵל־אֵלֶּה עוֹד מְתוֹק לִי זְכוֹרֹן הַיּוֹם הַרִאשׁוֹן וְהַלָּבֵן
 אֲשֶׁר הִחֲזַקְתִּי בְּכַפִּי בְּעוֹדָי לָרֹד.

וַיֵּשׁ גַּם כִּי־בָאוּ לִי יְמֵי שְׁשׁוֹן בְּחַיִּי וְאָנִי הִתְהוֹלַלְתִּי
 עִם־הַדּוֹלָדִים בְּלֵילוֹת חַג.
 וַיֵּשׁ כִּי לְבַקְרִים בִּימֵי גֶשֶׁם קוֹדְרִים נִגִּיתִי לִי מִלִּבִּי גַם
 שִׁיר רִיק.
 וַיֵּשׁ כִּי שָׁמַתִּי עַל־עַרְפִּי גַם אֶת־עֲטָרַת־הַפְּרָחִים, עֲטָרַת־

•

עָרַב, עֲשׂוּיַת סְרַחֵי בְּקוֹלָם, אֲשֶׁר עֲסָרָה לִי יַד הָאֲהָבָה
וּבְקִלְאֵלָה עוֹד מִתּוֹק לְבִי בְּקַרְבֵי מִזְכָּרוֹן הַיְסָמִין
הָרֵאשׁוֹן וְהַרְעָנָן אֲשֶׁר מִלְאֲתִי בּוֹ כִּפִּי בְּעוֹדֵנִי יְלֵד.

התאנה

הו את התאנה עם דלילי הראש העומדת על שפת
 הנחל, השכחת את הילד תקטן כאשר שכחת את הצפרים
 אשר קננו בין עפאוף ואחריו ענבוף?
 האם לא תכרי אותו בהיותו יושב אל החלון ומשתאה
 אל סבך שרשיף הטובלים במחתית האדמה?
 הנשים באו עם כדיהן למלאן מים מן הנחל וצלף הרב
 והשחר התמודד על פני המים ויהי כשנה המתאמצת לעור.
 ואור שמש רקד באין מגוחה על פני גלגלי המים והיו
 כמגורי ארנים קטנים הרוקמים רקמת יריעות ונהב.
 ושני בני אונים שטו על שפת הנחל הזרועה קוצים
 בעצם צלם והילד ישב דומם ונחשוב מחשבות.
 ולבו התאנה תאנה להיות לרית ולגשוף בין וילדיליך
 ההומים, ולהיות לצל לך ולהאריך על פני המים בהאריך
 היום, ולהיות לצפור ולהנשא עד לראש צמרתיך לשבת שם,
 ולהיות כבני האונים ההם ולשוט בין קוצים וצללים.

בְּרָכָה

בְּרַךְ אֶת־הַלֵּב הַרַף הַזֶּה, אֶת־הַנְּשָׁמָה הַלְּבָנָה הַזֹּאת,
 אֲשֶׁר הוֹרִידָה אֶת־הַנְּשִׁיקָה מִן־הַשָּׁמַיִם לְהִיּוֹת לְגִתְלָהּ לְאֲדָמַתְנוּ.
 אֹהֵב הוּא אֶת־אֹדֵר הַשָּׁמֶשׁ, אֹהֵב הוּא אֶת־הַזֵּוֹת פְּנֵי אִמּוֹ.
 וְאֶת־הַעֲסָר לֹא לְמַד לְשַׁקֵּץ וְלִשְׂאֹף אֶל־הַזֶּהָב.
 אִמְצָהוּ אֶל־לִבָּהּ וּבְרַךְ־נָא אוֹתוֹ.

הַזֶּה בָּא אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר מֵאֵת אַרְחוֹת עַקְלָלוֹת

לָהּ.

לֹא יִדְעָתִי אֵיךְ בָּחַר בָּהּ מִקְלֵה־הַמּוֹן הַרַב, כִּי עַד־
 וְדַלְתָהּ בָּא נִתְפַּשׂ בְּיָדָהּ לְשֹׂאֵל לְדַרְכּוֹ.
 וְהוּא הוֹלֵךְ אַחֲרֶיהָ הַלּוֹךְ וְשׂוֹמֵק, הַלּוֹךְ וְדַבֵּר וְלֹא יִדַע
 לְבִלְתִּי הָאֵמִין.

גְּמוּלָה לֹו כְּאִמּוֹנָתוֹ, נְחָהוּ בְּמִשׁוֹר וּבְרַכְהוּ.

שִׁים יָדָהּ עַל־רֹאשׁוֹ וְהַתְּפִלָּה כִּי־גַם בְּגֹאוֹת הַגִּלְיִים אֲשֶׁר
 מִסַּחַת לְבַלְעָהּוּ תִּצָּא רִיחַ מִמַּעַל וּמִלְּאָהּ אֶת־מִסְרָשׁוֹ וְנִשְׂאֹו

אותו אֶל־חוֹף שְׁלוֹם.

בַּךְ אֶל־נֶא תִשְׁפַּחְהוּ בְּחַסְדּוֹ, תִּגְדֹּל וְתִתְרַפֵּק צֶל־לְבָבְךָ
וּבְרַכְתּוֹ.

הַמִּתְנָה

חֲשָׁקָה נִפְשִׁי לְמַת לָךְ דְּבָר, בְּנִי, כִּי שְׂטִימ אֲנִינִי עַל־
כִּנִּי וְרַם הַחַיִּים.

וְחַיִּינוּ הֵן יִפְרְדוּ אֵלֶּה מֵאֵלֶּה וְאֶהְבְּתֵנוּ תִּשְׁכַּח.
אֲבָל לֹא נוֹאֲלֵתִי עַד־לְהֶאֱמִין כִּי קָנָה אֲנִינִי אֶת־לִבִּיךָ
בְּמִתְנוּתִי.

חֲדָשִׁים יְמֵי שְׁנֵי חַיִּיךָ וְדִרְכֶּךָ אֲרַכֶּה, וְאִמָּה שְׂמַח אֶת־
אֶהְבְּתֵנוּ הַמוֹבָאֵת לָךְ מֵאֲתֵנוּ בְּשְׂמֵי אֶחָד וְאֶחָד־כֵּן תִּסְמְנָה
וּבְרַחֲמֵי מַעֲמִנִי.

הִנֵּה לְפָנֶיךָ שֶׁעָשִׂיתִי וְחִבְרִיתִי לְשֶׁעָשִׂיתִי, מִה־לְּךָ עוֹד
וְלִנִי אִם עַת וְלֵב אֵיךְ־לָךְ לְמַעֲנֵנוּ

הֵן מוֹעֵד לָנוּ לְמֵדֵי בָבָא עַת זְקֵנֵתֵנוּ לְסַפּוֹר אֶת־הַיָּמִים
אֲשֶׁר עָבְדוּ וְלְהַשְׁמֵעַשֵׁעַ בְּתוֹךְ־לִבֵּנוּ בְּדָבָר אֲשֶׁר אֲבָד מִיָּדֵנוּ
לְנִצָּח.

נִחְפְּזוּ הַנַּחֲל לְרוּחַ וְשִׁירוֹ עִמוֹ, וְאֶת־כָּל מַכְשׁוֹל עַל־דְּרָכֶךָ
יְהָרוֹס, וְהִקְרַע עוֹמֵד וְזוֹכֵר וְשׁוֹלֵט אֶת־מִבְטְוֵי אַחֲרָיו בְּאַהֲבָה.

שירי

' זה שירי אשר לי יעזוד את-נגינתו לך קביב קביב
בני כנורעות אהבה ענגות.

זה שירי אשר לי יגע אל-סני מצחה כנשיקת ברכה.
פיתשב לבדה וישב שירי מצדה ולחש לך על-אונף.
וכי בקהל משב והקיף עליה רוח ממרחקים.

שירי יהיה לך פשתי כנפים לחלומותיה לשאת את-לבדה
ער לנבולות זה אשר לא-נודע.

ככובב נאמן יהיה לראשה ברבוע חשכת לילה על-פני
בתיבה.

בבבות עיניך ישב שירי ואת-עיניך יט אל-קרוב לב
קל-דבר.

נאם-החוש יחריש קולי עם-מותי ודבר שירי בלבך החי.

יִלְדֵי מִלְאָף

צַעֲקִים הֵם וּנְלַחְמִים, חֲדָלֵי אַמוּנָה הֵם וְנוֹאֲשִׁים, וְקָץ
 אֵין הֵם יוֹדְעִים לְרִיבוּתֵיהֶם.
 בְּאֶרְצָא אֶל־בֵּינוֹתָם יָמֵי שְׁנֵי חַיִּידָה כְּשֶׁלֶּהֶבֶת אֹרְחָה, בְּנִי,
 אֲשֶׁר לֹא תִחַלְקַח וְאֲשֶׁר טְהוּרָה הִיא וְהַפְּלֵאתָ אוֹתָם עַד־לְדַמְמָה.
 אֲכֹזְרִים הֵם בְּמֵאוֹתָם וּבְקִנְיָתָם, הֵיוּ דְבָרֵיהֶם כְּמוֹ
 שְׂפִינִים נִסְתָּרִים, צְמֵאִים לְדָם.
 לָךְ וְהִתְנַצַּב לְבֵינֹת לְבוּתֵיהֶם הַנְּלֹזִיִּם, בְּנִי, וְאֶת־עֵינֶיךָ
 הַרְחַמְנִיחַת הַעַף בָּהֶם וְהֵיוּ כְּשֵׁלוֹם הַעֲרָב הַמְּלֵא סְלִיחוֹת אַחֲרֵי
 מְרִיבֵי הַיּוֹם.
 מִן לָהֶם וְהִבִּיטוּ אֶת־פְּנֵיךָ, בְּנִי, וְהִבִּינוּ אֶת־תְּכֵלֶת כְּלֵי־
 עֲגֻנוֹ; מִן לָהֶם וְאֶהְבוּךָ וְאֶהְבוּךָ אַחֲרֶיךָ אִישׁ אֶת־אָחִיו.
 בֹּא, בְּנִי, וְשִׂים מַעוֹן לָךְ בְּחִיקוֹנָה אֲשֶׁר גְּבוּלוֹת אֵינְלֹו.
 עַם־עֲלֹוֹת הַשָּׁמֶשׁ פָּתַח אֶת לְבָבָה וְרוֹמְמָהוּ כְּמוֹ סָרַח פָּרַח וְעַם־
 רְדוֹתָ נִטָּה רֹאשׁוֹךְ וְכֵלָה בְּדַמְמָה אֶת־מְלֵאכֶת הַקֶּדֶשׁ יוֹמָם.

הברית האחרונה

„בא ושכרני“ קראתי בעברי בעקר את־הרחוב הרצוף
אֲבָנִים.

והמלך קא במרבתו ותרבו בידו.
ובדי החזיק ויאמר: „הנני ואשכרך־לי בעזי“.
אבל עזו לא נחשב לי מאומה והוא עבר דרובו
במרבתו.

בחם הזקרים היו דלתות הפתים סגורות.
ונאני הולך עבר את־הרחוב המעקל.
ואיש זמן יצא החוצה עם־שק זקבו.
והוא חשב עם־לבו ויאמר: „הנני ואשכרך־לי בכספי“.
ואת־שקליו שקל אחד אל־אחד, אף אני סגיתי ואלך.

הערב בא. משוכת הגן היתה כבדה בסרחים כלה.
הנצרה הנחמדה יצאה החוצה נתאמר: „הקה ואשכרך־
לי בשחוק פי“.

אך שחוק פיה נוע נימס בדמעות, והיא שבה לבדה
בחסד.

השמש הזהיר על-פני החול ונלי הים הרסו אל-הנבשות.
והלד יושב ומשמש על-קפוח קונכיות.
ואת-ראשו הרים והי כירע אוהי ניאמר: הנני
ואשכרה-לי חנם בלא-דבר.
למרהעת הזאת והברית אשר כרתי עם-הלד בשמש-עיו
עשיתי לאיש חפשי.

